

ГУМОРЕСКИ

ПАВЛО ГЛАЗОВИЙ

Павло Глазовий

ГУМОРЕСКИ

старі й нові

А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА

ПАВЛО
ГЛАЗОВИЙ
Гуморески

Павло Глазовий (30.08.1922—29.10.2004) — найулюбленіший український «сміхотерапевт» останнього півстоліття. Його твори запалюють радісним клекотанням і юні, й дорослі серця, підбадьорюють у найскладніші хвилини безнадії.

Творчість Павла Глазового — гірка й прекрасна правда про нас самих. Його буцімто невибагливі на «естетський» слух гуморески роблять людей щасливішими і звільняють їх від страху.

Звичайно, цю книжку адресовано передовсім дорослим, але такі розділи, як «Де беруться діти» та багато інших гуморесок з радістю читаються уже кількома поколіннями школярів. У цій книжці уперше зібрано найкращі твори Майстра сміху з різних періодів його творчості.

КНИЖКА ДЛЯ ДОРОСЛИХ (і кілька жменьок дітям)

Павло Глазовий
ГУМОРЕСКИ. Старі й нові
«А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА», 2008
Видання третє

Текст © Павло Глазовий, 2004
Ілюстрації © Кость Лавро, 2007
Редактор-упорядник Іван Малкович

Право на видання цієї книги належить
«Видавництву Івана Малковича «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА».

Видавництво «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА»:
Свідоцтво: серія ДК, № 759 від 2.01.2002
Адреса видавництва: 01004, Київ, вул.Басейна, 1/2
E-mail: ivan@ababa.kiev.ua
Поліграфія: Білоцерківська книжкова фабрика. Зам. 8-375

ISBN 966-7047-55-5

ПАВЛО ГЛАЗОВИЙ

Гуморески

Старі й нові

А·БА·БА·ГА·ЛА·МА·ГА

Художник
КОСТЬ ЛАВРО

Текст © Павло Глазовий, 2004
Ілюстрації © Кость Лавро, 2007

ДЕ БЕРУТЬСЯ ДІТИ?

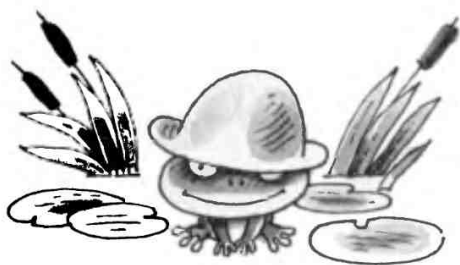

Де беруться діти

Де взялися ми? — онуки
Спитали в бабусі.
А бабуся пояснила
В старовиннім дусі:
— Тебе знайшли у капусті,
Тебе — в бараболі.
Тебе знайшли під вербою,
Тебе — на тополі.
Тебе знайшов на соломі
Біля клуні татко...
І тут раптом обізвалось
Якесь онучатко:
— От сімейка, так сімейка!
Хоч тікай із дому!
Хоч би одне появилось
На світ по-людському...

Сварка

На розпеченому пляжі
Лає даму дама:
— Та яке ж це виховання?
Та яка ж ви мама?!
Та скажіть же ви що-небудь
Вашому синочку —
Він же кидає грязюку
На мою сорочку.
— То якраз не мій синочок, —
Дама гордо мовить. —
Мій он вашим капелюшком
Жабеняток ловить.

Осо

— Чого плачеш? —

Внука Савку

Пита дід Вавило.

— Мене, діду, у долоньку

Осо укусило.

— Яке осо?

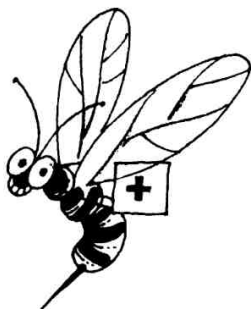
— Таке довге, —

Показує Савка. —

Трошки жовте,

Трошки чорне,

А в попі — булавка.

Копієчка

Прийшла в гості до невістки

Сердита свекруха.

Сидить, бурчить, набридає,

Як осіння муха.

— Ой, невдале, невісточко,

У тебе дитячко.

Якесь воно вовкувате,

Німе, як телятко.

Вже ж йому десятий місяць,

А ще нє балака.

Даю йому копієчку —

Воно каже: «кака»!

А невістка відказує:

— Чого ж дивуваться?

Хто ж тепер вам за копійку

Скаже, що ви цяця?

Харя

Баба сердиться на внука:
— Таке оглашенне...
Харя, чуеш? Повернися!
Харя, йди до мене!
Біля баби зупинився
Молодий мужчина:
— Що за слово?
Що за харя?
Це ж мала дитина!
Баба з місця підхопилась:
— Причепився даром!
Я ж не винна, що дитину
Названо Ерхаром!

Таткова радість

Тато хвалиться синочком:

— Хто б мені повірив?

Три годочки, а вже знає

Всіх тварин і звірів.

Тітка книгу товстелезну

Дістає із шафи.

— Що оце? — кива на зебру.

— Це такі зирафи.

— А оце? — осла підносить.

— Це таке лосатко.

— А оце? — на мавпу тиче.

— А оце мій татко.

Буйні предки

Вдарив батько спересердя
Хлопчика малого.

Той поплакав, переплакав

Та й питає в нього:

— Тебе, татку, бив твій татко?

— Бив, та ще й немало.

— Ну, а татка твого били?

— Теж перепадало.

І сказало хлопчентко,

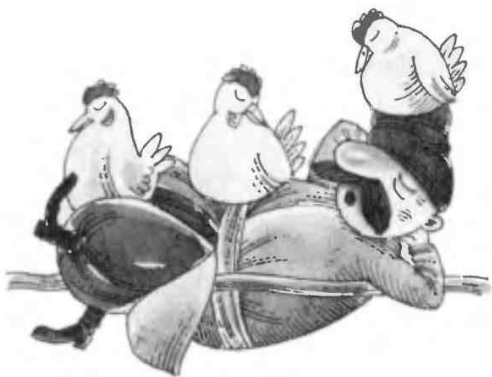
Заломивши ручки:

— Тепер ясно, звідки в тебе

Хуліганські штучки.

Старе й мале

— Лягай спати вже, онучку, —
Дід говорить басом. —
Я, як був такий маленький,
Лягав з курми разом.
А онучок зуби скалить:
— Як же ви там спали?
Як же, діду, ви додолу
З сідала не впали?

Пряник

— У вас зуби є, дідусю? —
Онучок питає.
Дід журливо посміхнувся:
— Вже давно немає...
Це почувши, хлопчентко
Зраділо без краю:
— Тоді пряник потримайте,
А я пострибаю!

Іменини

Зібралися якось гості
В Козолупа Мина —
Випивали, відзначали
Його іменини.

Вийшов Мина із-за столу,
Взяв за руку тітку,
Та й пустився вибивати
Громову чечітку.

Раптом хлопчик-п'ятиліток
Вскочив у кімнату.

— Там тебе до телефону
Викликають, тату!

— Бач, синочку, всі вітають
Мину Козолупа!

— Ні... Питають, який дурень
У підлогу гупа!

Лелека

З пологового будинку
Повернулась мати.
— Тобі, синку, — пита батько, —
Сестру показати?
— Звідкіля ж вона взялася? —
Питає хлоп'ятко.
— Нам приніс її лелека, —
Пояснює татко.
Хлопчик дивиться спідлоба,
Крутить головою:
— Звідкіля ж у нас лелеки
Візьмуться зимою?
Всі лелеки полетіли
В Африку далеку...
Краще, татку, ти спочатку
Покажи лелеку...

Як дві краплі

В зоопарку кажуть бабці

Веселі внучата:

— Ота мавпа дуже схожа

На нашого тата.

— Не балакайте такого,

Бо буде вам лихо!

— Але ж мавпа не почула,

Ми казали тихо...

γ

Маленький дачник

Разом з мамою і татком
Зі столиці у село
П'ятирічне хлопчентко
До бабусі прибуло.

І до чого ж здивувалось
Городське те хлопчєня,
Як на вулиці уздріло
Що б ви думали?
КОНЯ!

Довго-довго із-за тину
Приглядалося воно,
Доки дядько вийшов з хати,
Верхи сів і крикнув: вїо!

— Дядю, коник не поїде! —
Хлопчик вискочив на тин, —
Доки ви сиділи в хаті,
З нього витік весь бензин!

Чудний школяр

Двох онуків дід старий
Посадив на руки,
Та й розказує казки...
Слухають онуки.
Раптом меншенький спитав:
— А скажіть, дідусю,
Ви ходили в перший клас?
— Та ходив, Павлусю.
— От був номер! — малюки
Сміхом залилися, —
Як до школи ви прийшли
З бородою й лисі!

Коріння й насіння

— А ти, татку, в школі вчився?

— Учився, Сергійку.

— А це правда, що ти, тату,

Був одержав двійку?

— Було таке, траплялося...

Малий засміявся:

— Тоді мама правду каже,

Що я в тебе вдався.

Небезпечний вік

Запросив директор школи —
Це вже в котрий раз! —
Матір лобура, що ходить
У десятий клас.
— Угамуйте свого сина,
Вчора ваш Петро
Семикласницю затиснув
І зламав ребро.
Мати каже:
— Ви, звиняюсь,
Странний чоловік.
Я ж не винна, що у сина
Переломний вік.

ДИВОВИЖНЕ СЛОВО

Десь на вулиці матусю
Запитав хлопчина:
— А чи може без бельзину
Їхати машина?

Мати вражена спинилась,
Вдарила в долоні:
— Звідки слово це взялося
В твоїм силіконі?!

Перший лист

Петя Коржик,
Той, що ходить
До другого класу,
Листа в село накарлякав
Дядькові Панасу:
«Добрий день вам,
Дядьку й тітко!
Я ходжу до школи
І чув, що ви на тім тижні
Свиню закололи.
Ми вас просимо у гості —
Татко, я і мати,
І всі разом на вокзалі
Будем зустрічати.
Я вас перший на пероні
Між людьми побачу:
Держіть в руках банку смальцю
І ногу свинячу».

Кругла хата

Прочитав школяр Євген
У серйозній книжці,
Що філософ Діоген
Жив колись у діжці.
І дивується хлопчак:
— Як це можна, тату,
Щоб філософ — і не зміг
Збудувати хату?
Батько каже:
— Хто ж, синок,
Лізе в бочку з жиру?
То він хохму відколов,
Щоб дали квартиру.

Таємниця мозку

Кличе хлопець:

— Чуєш, тату?

— Чого тобі, синку?

— Я знайшов у себе в книжці

Цікаву картинку.

На картинці людський мозок,

Череп ніби знятий...

То чому в людини мозок

Геть увесь пом'ятий?

Батько глянув, посміхнувся.

— Тут ясна картина:

Як народиться, синочку,

На цей світ людина,

То вправляють і вправляють

Їй мозги потрошку,

Доки стане в неї мозок

Схожий на гармошку.

Романтики

Гарну книжечку нову

Читають хлоп'ята.

— Що це значить «романтизм»? —

Питаються тата.

— О, знайшли про що питать! —

Блимнув той спідлоба.

— Це коли кістки болять.

Є така хвороба...

Щасливий дядько

Розказує вчитель учням
Про мудрість природи,
Яка людям компенсує
Недоліки й шкоди.

— Як хтось має слух поганий,
То він не нещасний,
Бо у нього здебільшого
Буде зір прекрасний.

І, навпаки, як хто-небудь
На зір нездоровий,
То в такого, як правило,
Буде слух чудовий.

Хто підтвердити це може,
Хай попросить слова...

І тут з місця підхопився
Розумничок Льова:

— Це підтвердити вам може
Мій дядечко Сава.
В нього ліва нога куца,
Зате довша права.

Батькова наука

Водить батько зоопарком
Хлопчика малого.
— Ти ж уважно придивляйся, —
Поучає строго. —
Он двогорбий верблюдяра,
Корабель пустині.
Бач, у нього, дармоїда,
Два горби на спині.
Він до їжі як дорветься,
То вже не зіває:
Сам по горло нажереться
І в горби напхає.
О, дивися! Став на ноги,
До бар'єру суне...
Можеш, синку, дулю дати —
Ось побачиш, плюне!
А хлопчина рад старатись!
Роздражнив тварину,
Тицьнув дулю й заховався
Батькові за спину.
Як крутнеться та як плюне
Бісова худоба!

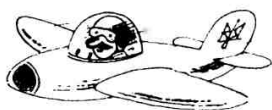
Заліпило батьку очі,
Заплювало лоба.
Батько хлопця смик за вухо,
Потім за волосся.
— Ну яке ж ти стерво, — каже, —
В кого ти вдалося?

Держись, Грицю!

Колись, було, мати каже
Маленькому Грицю:
— Загубишся на базарі.
Держись за спідницю.

Не ті тепер пішли мами,
Не ті тепер Гриці.
Не так легко тепер дітям
Дістать до спідниці...

АРМІЯ, МІЛІЦІЯ ТА ЇХНЯ АМУНІЦІЯ

Вибрики

Міліція «Запорожця»
На шляху спинила
І покликала до себе
Дядька-здоровила.
Дали дихнуть у пробірку —
Не п'яний неначе.
— А чого ж машина ваша
По дорозі скаче?
Ви що — правил не знаєте
Чи від когось тікаєте?

Дядько каже:
— Я не злодій.
Чого ж я тікаю?
«Запорожець» підскакує
Тому, що гикаю.

Дідові права

Виграв дід автомобіль,
Вивчивсь на шофера
І боїться над усе
Міліціонера,
Бо порушив десь права,
Як летів під гірку,
І пробив йому сержант
У талоні дірку.
Раз до міста мчався дід,
Щоб купити солі.
Той самісінький сержант
Стрів його у полі.
— Покажіть свої права, —
У віконце стука.
— Причепився, — дід бурчить. —
Не їзда, а мука.
Документи взяв сержант,
Витирає пальці.
— Чом залапані? — пита, —
Прямо наче в смальці.
— Ге, залапані, — старий
Став відразу цапа. —
Будуть чистими, як їх
Кожне стерво лапа.

Точний портрет

Обікрали стару бабу,
Сидить майже гола.
Прийшов сержант міліції
Складать протокола.
Розпитує про злодюгу,
Який він із себе.
— Здоровенний! — каже баба. —
Похожий на тебе.

Порушниця

Старшина бабусю лає
— Сорому не маєте.
Ви чого ото з трамваю
На ходу стрибаєте?

А бабуся з переляку
Жалібно захлипала:
— Та хіба ж то я стрибала?
Я, синочку, випала...

Кадра

На короткому шляху
Між селом і містом
Спав п'яниця мертвим сном
На повітрі чистім.
Мимо мчались мотоциклом
Двоє із міліції.
Не сподобався їм п'яний
У такій позиції.
Відтягли його убік:
— Що воно за чоловік?
Документів не знайшли,
Витягли дві хустки
І малесенький лимон —
Залишок закуски.
Лейтенант задумався:
— Оце так діла...
Хоч би знати, звідки він,
З міста чи з села?
Наказав сержанту: — Слухай,
Нахилися та понюхай
Чим пахтить — казьонкою,
А чи самогонкою?

Нюхнув сержант і став струнко,
Клацнув каблуком:
— Дозвольте вам доложити —
Пахне коньяком!
Лейтенант нахмури́в брови,
Ще подумав трішки.
— Поклади їх у коляску,
А я пройду́сь пішки.
До відділення вези,
Та не дуже їх тряси,
Хай не утомляються, —
Такі кадри на дорозі
Просто не валяються.

}

Соколик

Ішов п'яний серед ночі.
Добре десь напився.
Раптом бачить: повний місяць
В калюжі відбився.
А п'яному, як малому,
Усе вдивовижу.
Сів у воду. «На Місяці, —
Думає, — посиджу».
Уздрів сержант міліції
Опудало п'яне.
— Ви чого це у калюжі
Розсілися, пане?
— Не в калюжі я, — п'яниця
Крутнув головою. —
Я тут сиджу на Місяці.
Ось він, піді мною.
Сержант глянув у калюжу.
— Добре, — каже, — згода.
Зараз тобі, соколику,
Пришлем «лунохода».

Балакучий Пилип

Серед ночі по провулку
Шкандибав Пилип.
Раптом вибіг з підворотні
Здоровенний тип.
Ледь не плаче: — Гей, братишка,
Може, скажеш ти,
Де міліція районна,
Як туди пройти?
А Пилип махнув рукою:
— Як тобі сказати?
Звідсіля до неї буде
Кілометрів з п'ять.
— А дільничий де приймає? —
Аж трясеться тип.
— Та ніхто тут не буває, —
Відмахнувсь Пилип.
Тут міліції ніколи
Не стрічав ніхто...

— Ну тоді витрушуй гроші
І знімай пальто!

Де найкраще танцювати

Під Будинком офіцерів
Каже доні мама:
— Ах, яка у цих воєнних
Золота програма!
То їм лекції читають,
То крутять картинку.
Навіть танці називають
«Вечір відпочинку».
Як тут гарно вечорами
Грають мідні труби!
Ходи сюди танцювати,
А не в інші клуби.
В іншому клубі
Схопить жевжик,
І пішов крутиться.
Ти танцюєш і не знаєш,
Що воно за птиця.
А тут, моя голубонько,
Все як на долоні.
Все, що нас інтересує.
Видно на погоні.
Витанцювуй, пританцювуй,
Каблучками клацай,
А як вищий попадеться,
Ручкою помацай...

Так точно!

Генерал зайшов на кухню:
Як, мовляв, там справи?
Які, мовляв, для солдатів
Готуються страви?
Взяв великий ополоник,
Витертий до блиску,
Черпнув чогось із виварки
У залізну миску
І тьопати заходився
З крайчиком хліба.
— Звідки в супі, — запитує, —
Нечищена риба?
Чом тут хвіст від оселедця
І лушпиння плава?
Це не їжа, а помії,
Бурда, а не страва!
Кухар, злякано поправив
Комірець на шиї
І сказав йому: — Так точно!
Ви їсте помії...

Українське військо

Ходить прапорщик Задранцев
По казармі вранці.
Пильним оком оглядає
Хлопців-новобранців.

— Фамілія?

— Давимуха.

— А твоя?

— Петренко.

— А как твоя фамілія?

— Передерієнко.

— Ні хрена себе фамілька...

А ти?

— Дерев'янка.

— Ну, а што ти, Дерев'янка,
Делал на гражданке?

— Орав, сів...

— Зачем орал?

— Така була праця...

— Теперь орать здесь я буду,

А ти — подчиняться.

Так у війську українським
Прапорщик Задранцев
На своїм общепонятном
Учить новобранців.

Дубова ракета

Повернувся бравий хлопець
З армії додому
Та й розказує про службу
Дідові старому.
— Не страшний ніхто нам, діду!
Маємо ракети
Ті, що ціль накрити можуть
На краю планети.
Видають нам, коли треба,
Карту, на которій
Видно води океанські,
Тобто акваторій.
Ми наводимо ракети
В ті місця заочно,
Запускаєм і влучаєм
Ідеально точно.
Дід радіє, як дитина:
— Козацькому роду,
Як казали предки наші,
Нема переводу.
Можу, синку, розказати,
Тільки по секрету:

Колись були й запорожці
Зробили ракету.
Як за море повтікали
Турки-супостати,
Козаки їх із гармати
Не могли дістати.
То взялися за сокири,
Довго гріли чуба,
І ракету змайстрували
Із товстого дуба.
Затаскали в ту ракету
Пороху сім бочок,
Та, направивши за море,
Й бухнули разочок.
Уявляєш, скільки лиха
Туркам наробили,
Якщо тільки на цім боці
Десятьох убили!

Великий чин

Взяли торік у армію
Федька Каракузку.
А недавно він на місяць
Прибув у відпустку.
Все на ньому — як улите.
Чоботи блискучі.
Такі хлопці не бояться
Ні грому, ні тучі.
Прийшла внука провідати
Стара його бабка.
— Мундир, — каже, — в тебе добрий
І хороша шапка.
Тільки я на еполетах
Розуміюсь слабо.
Це який же чин у тебе?
— Я єфрейтор, бабо.
— Молодчина! — головою
Баба похитала. —
Це ж ти маєш офіцерів,
Маєш генерала?
— Маю, бабо, — хлопець каже, —
Не бува без цього.

Баба пальцем насварилась
І сказала строго:
— Мундир в тебе, як улитий,
До діла пошитий,
Та я знаю твій характер:
Ти дуже сердитий.
Не зазнайся, хоч і маєш
Великого чина:
Не кричи на генерала,
Бо він теж людина.

Чудодійний борщ

Весела новела

Серед ночі в заметіль
Стука хтось до хати:
— Гей, хазяєчко, чи пустиш
Переночувати?
Документи покажу вам,
Я боєць піхоти.
Позавчора йшли ми кросом,
Я відстав від роти.
Дві доби не їв ні крихти,
Приморозив ноги.
До своїх дійти не можу,
Замело дороги...

За дверима чути голос:
— Вірю вам прекрасно.
Я сама, а ви — мужчина...
Це мені опасно.
А солдат зубами дзвонить:
— Що тут опасатись?
Я ж два дні не їв нічого,
Не почну ж кусатись.

За дверима той же голос:
— Та воно то ясно...
Темна ніч, а ви — мужчина.
Це мені опасно.
А солдат уже аж плаче:
— Я ж не їв нічого.
Я ж голодний і холодний.
Чи ж мені до того?

Відчинила жінка двері,
Просить гостя в хату.
Насипає борщ гарячий,
Подає солдату.
З'їв солдат борщу тарілку,
Ще й добавки просить.
Як наївся, розігрівся,
— Мабуть, — каже, — досить.
Ти чудесна господиня,
Борщ у тебе класний,
І тепер я відчуваю,
Що стаю опасний.

Пішов синок у армію

Пішов синок у армію,
Дрібні листи пише:
«Міцно тата обнімаю,
Маму — ще міцніше.
Взяли мене у піхоту.
Прошу маму й тата:
Вишліть сотню карбованців —
Куплю автомата».

А за місяць той синачок
Пише ще дрібніше:
«Люблю сильно свого тата,
Маму — ще сильніше.
Я вже став артилеристом.
Любі мамо й тату!
Вишліть двісті карбованців,
Я куплю гармату».

Ой відправив батько гроші
Й сів листа писати:
«Любий синку! Вчися влучно
Бити із гармати.
Та не здумай переходить
В танкову частину,
Бо купити тобі танка
Я не зможу, сину».

СТУДЕНТИ И МОЛОДЯТА

Звідки гроші у студента

Студент каже товаришу:

— В тебе три костюми.

Звідки маєш стільки грошей?

Це ж великі суми.

А товариш посміхнувся,

Глянув хитрувато:

— Не дивуйся, любий друже,

Я пишу багато.

— Що ж ти пишеш? Вірші, прозу?

І шлеш у журнали?

— Та ні, листи батькам пишу,

Щоб грошей прислали.

СМІХ І СЛІЗИ

Причепились до студента
Лихо та біда:
Неборак англійську мову
Втрете вже склада.
Треться, мнеться, посміхнеться —
Не допоможе ж плач.
— І чого б я посміхався? —
Злиться викладач. —
Ви, до речі, хоч це слово
Скажете мені?
Як «сміятись» по-англійськи?
Знаєте чи ні?
А студент повісив носа,
Важко так зітха:
— Як сміятись по-англійськи?
Так же: ха-ха-ха!

Конкурс

Каже баба: — Я читала
Вчора у газеті,
Що великий конкурс буде
В університеті.
І не знаю, що то значить.
Поясни, будь ласка.
Дід подумав та й говорить:
— Це вже давня казка.
Нині молодь дуже сильно
Рветься до науки,
То й вигадують для неї
Всякі закарлюки.
Приїжджають тисячами
Хлопці і дівчатка,
А учитись потрапляє
Лиш один з десятка.
І виходить не екзамен,
А важке змагання.
Тут і горе, тут і сльози,
І розчарування.
Он горобчиків табунчик
Скаче біля тину.

Я візьму і в той табунчик
Крихту хліба кину.
Хто меткий, той крихту згріб,
Буде їсти білий хліб,
А хто зазівається —
В кізяках копається...

Так ото приблизно, бабо,
Й конкурс відбувається.

Босий студент

Цілий рік студент провчився
Майже без просвітку
Та й приїхав відпочити
До батьків улітку.
Вклала мати сина спати
З дальньої дороги.
— Глянь-но, що він, — каже батько, —
Узува на ноги!
Обносився, обтріпався,
Посіклось на шкурки.
Колись отак узувались
Безпритульні вурки.

Узяв батько
Дратву й шило,
Ще й циганську голку,
Довів якось черевики
Синові до толку.
Син уранці підхопився,
Скочив на підлогу.
Що за диво? Не налазить
Черевик на ногу...

Батько збоку утішає:

— Не журися, хлопче!

Нога в тебе чималенька,

За півдня розтопче.

Син хитає головою:

— Думали б хоч трішки.

Нащо ж було зашивати

Нові босоніжки?

Жених

Пише студент батькам своїм:
«Скоро я женюся.
Є у мене наречена,
Звуть її Маруся.
Чи хороша вона дуже,
Сказати не беруся.
Шліть чотири карбованці,
Я з нею знімуся».
І відписав йому батько:
«Хороший мій сину!
Посилаю тобі грошей
Тільки половину.
Нехай зніметься Маруся —
І буде прекрасно.
Твою пику ми й без фото
Уявляєм ясно».

Гаряча філософія

Не боялася дівулька
Ні лайки, ні бійки.
Закінчила десять класів
На нещасні трійки.
Але в мамі є знайомий
В університеті.
— Будеш ти на філософським
Вчитись факультеті.
Та, явившись на екзамен,
Лягнула дівуля,
Що жив колись на Україні
Філософ Каструля.
І сказав екзаменатор,
Вставши із-за столу:
— Я вам радив би вступити
В кулінарну школу.
І закінчила дівуля
Курси кулінарні.
Пече тепер пиріжечки
І оладки гарні,
І на кухні порядкує
Рукою твердою,
І не плутає каструлю
Зі Сковородою.

Мудра мати

Голосистого синочка
Народила мати.
Син підріс та й каже: — Мамо,
Я б хотів співати.
Знаєш ти, яка зарплата
В співака-артиста?
Він одержує по двісті,
А бува й по триста.
І задумалася мати
На якусь хвилинку.
— Не спіши, ще треба довго
Тобі вчитись, синку.
Син старався, добре вчився,
Закінчив десятий
Й знов своєї: — Чуєш, мамо?
Я б хотів співати.
— Ой, без цього, — каже мати, —
Можна вік прожити.
Ще тобі, синочку, треба
Службу відслужити.
Час минув. Хлопчина службу
Відслужив військову.

— Я співати хочу, мамо! —
Заявляє знову.
— Ой, співати — то не діло, —
Відмахнулась мати. —
Йди, роби, мужчині треба
Спеціальність мати.
Працював синок, старався,
Вчився вечорами
І в роботі порівнявся
З кращими майстрами.
І напала на хлопчину
Ще одна турбота:
— Оженитись хочу, мамо,
І співать охота...
— А тепер, — сказала мати, —
Все роби, як знаєш.
Як оженишся, синочку,
Тоді заспіваєш!

Книголюбка

Покохав старий професор
Стильну діву Жанну.
Діва зразу ж заявила:
— Йдем до ресторану.
Сіли там. Дівуля хоче
Бацать буги-вуги,
А професор їй торочить
Про свої заслуги.
— В мене, — каже, —
Книг зібралось
Тисячі чотири.
Зайняла бібліотека
Майже півквартири.
Можеш, — каже, — переглянуть
Всю бібліотеку.
Покажу тобі Спінозу,
Покажу Сенеку...
Маю рідкісні видання
Баха й Феєрбаха...

Дожувала шмат свинини
Кручена діваха,

Облизалася, мов кицька,
Що доїла мишку.
І сказала: — Показав би
Краще ошадкнижку!

Куца Фенька

Десять літ финтила Фенька
В модній мініюбці,
Але пари підшукати
Не вдалось голубці.
І не знала Фенька бідна,
Як їй бути далі.
Та замітку прочитала
В свіжому журналі,
Що в столиці електронні
Є вже автомати,
Що дівкам допомагають
Женихів шукати.
Жвава Фенька найкоротшу
Одягла спідницю
І негайно полетіла
Літаком в столицю.
В інститут прибігла Фенька
Рано на світанку
І надряпала записку
На вузенькім бланку:
«Підшукай мені, машина,
Щоб жених був класний.

Представительний чоловік,
А не шкет нещасний.
Щоб мав він чин солідний,
Персональну дачку,
Збереження на книжці
Й льогкову тачку.
Був неп'ющий, некурящий
І до гроба верний.
В заключення сообщаю
Свій портрет примірний.
В мене талія ізящна
І фігура стройна,
А за проче остальное
Тоже я спокійна».
Розписалася під бланком,
Ще й черкнула риску.
Вклав учений у машину
Феньчину записку.
І дала машина Феньці
Відповідь куценьку:
«Представительний чоловік
Чхав хотів на Феньку!»

Сердешна Оксана

Обійняв Микола-муляр
Дівчину Оксану
Та й цілує привселюдно
Просто біля крану.
Це страшенно здивувало
Дядька-виконроба:
— Їй же богу, як стиляги,
Бий його хвороба!
Як закохані ви дуже,
Як такі вже щирі,
То могли б же цілуватись
Дома, на квартирі.
А Оксана брівки хмурить:
— Та могли б, звичайно.
Ви подбайте, щоб квартиру
Нам дали негайно.
Людам я обтинькувала
Сорок три кімнати,
А самій свого Миколу
Ніде цілувати.

Новина

В гості дівчинка прийшла
До своєї тітки.

Про новини торохтить
Весело і швидко:

— А ви знаєте, Панько

Вчора оженився,

Жінку взяв собі таку,

Наче з глузду збився.

Ну товста така ж, як ви,

Або й ще товстіша.

І страшна така ж, як ви,

Або й ще страшніша!

Вередливий жених

Перед свайбою жених
Завітав до хати
І майбутній теці він
Став таке казати:

— Завтра підемо у загс —
Я і ваша Таня.

Отже, в мене, значить, є
Ось які бажання.

Я бажаю всіх своїх
Друзів запросити.

Я бажаю, щоб було
Вволю їсти й пити.

Я бажаю, щоб аж два
Баяністи грали,

А не скрипочка якась
Чи старі цимбали.

Поклонився і пішов
Повагом із хати.

— Вередливий твій жених, —
Крутить носом мати. —

Щось ти вибрала не те...
— Мамо! — каже Таня. —
Хай бажає! Це ж його
Воля вже остання.

Медовий місяць

Оженився стильний Боба,
Взяв дівульку Жанну.
Через місяць він признався
Слюсарю Івану:
— Бачу, брате, що женитьба —
Діло нешутейне.
Сумніваюсь, що на світі
Щастя є сімейне.

— Щастя є! — сміється слюсар,
Це я добре знаю.
Я собі сімейне щастя
Ясно уявляю.
Це таке, як бочка з дьогтем.
В неї для приманки
Зверху влито трохи меду,
Так, не більше банки.
Меду вистачить на місяць,
Може, на півроку,
А вже далі з чистим дьогтем
Матимеш мороку.

— Ех, — зітхнув нещасний Боба, —
Дорогий браточку!
Значить, я не з того боку
Відкупорив бочку...

Молодята

Після свайби каже Рая:
— Прости мене, Грицю!
Я від тебе приховала
Одну таємницю.
Я про це раніш боялась
Навіть говорити.
Знай, коханий: я нічого
Не вмію варити.
Я ніколи навіть супу
Іще не варила...
Гриць утішив:
— Не для того
Взяв я тебе, мила.
Не псуватимеш на кухні
Білих своїх рук ти:
Я ж не вмію заробляти
Грошей на продукти.

Порада

З єврейського гумору

Прийшов якимось до рабина

Хороший хлопчина.

Якщо прийшов, була, значить,

Поважна причина.

— Я хотів би женитися.

— Будь ласка, женися.

— Але ж дівка — фу, негарна.

— Ну, тоді дивися...

— Батьки в неї багатючі.

— То, значить, женися.

— Але ж вона поганюща!

— Ну, тоді дивися...

— То як мені поступити?

Яким саме чином?..

Ребе трішечки подумав:

— Стань християнином.

— Чого раптом?

— Щоб покласти

Край пустій розмові, —

Будеш голову морочить

Якомусь попові.

Ілюзія

Біля Галочки Пилип
Муркотів, мов котик:
— Дай я, серденько, тебе
Поцілую в ротик.
Я не бачив ще в житті
Ротика такого:
Горошиночка мала
Не пролізе в нього.

Він женивсь.
Тепер бурчить:
— Не життя, а мука.
Виявляється, що рот —
Розтяжима штука.
Нині Галочка моя
Як роззявить рота,
То у неї він стає
Ширший за ворота.

Базарне кохання

Народила дитинчатко

Легковажна Ада.

Дід онукові не радий

І баба не рада.

— Як же звати його батька?

Федором? Іваном?

Ада дивиться спідлоба

Й каже: — Сулейманом.

— Звідкіля ж він, Сулейман той?

— Приїздив з Кавказу.

Я зустріла на базарі

Й полюбила зразу.

— Де ж він зараз, Сулейман той?

Не вгаває мати.

Із якого він району?

Ти ж могла спитати?

— Е, спитаєш! — злиться Ада, —

То ж така дубина

Зна по-нашому три слова:

«Руб за апельсина!»

Вибір

Жартували дві подружки

В садку біля хати.

— Ось якби тобі сказали

Твої батько й мати:

— Можеш собі чоловіка

Вибрати з двох одного —

Виходь заміж за лисого

Або за дурного.

А подружка посміхнулась

Яблуновоцвітно:

— Звісно б, вийшла за дурного.

Це не так помітно.

Нинішні дівчата

Докоряє дід онуці:
— Дивні нині діти.
Розучилися дівчата
Навіть червоніти.
А колись були дівчата
Дуже соромливі.
Скажеш слово — червоніли,
Як той мак на ниві.
А онучка аж руками
Вдарила об поли:
— Я, дідусю, уявляю,
Що ви їм мололи!

Кавалер

Майже балада

Не ходіть самі, дівчата,
Темними ночами,
Щоб така ж лиха пригода
Не сталася й з вами.
Дівка красна-розпрекрасна
В клубі загулялась
І додому серед ночі
Цвинтарем верталась.
В найтемнішій закапелку,
У кінці алеї,
Хлопець темний, здоровенний
Підійшов до неї.
Мовчки взяв її за руку,
Показав доріжку:
— Тут канава, перестрибуй!
Ось сюди став ніжку.
Вивів дівку за ворота.
— Ну, бувай щаслива!
А мені назад вертатись
Треба, чорнобрива.
Дівка стала та й питає,
Дзвонячи зубами:

— І не страшно вам гуляти
Тут, поміж гробами?
Чоловік той незнайомий
Чесно їй признався:
— Зараз ні, а як живий був,
То таки боявся.

Живе придане

Стрілись двоє на дорозі.

— Чого зажурився?

— А як мені не журитись,

Як я оженився...

— Оженився? Це ж прекрасно!

Я тебе вітаю.

— Іди к бісу! Ти ж подумай,

Що я з цього маю.

Колись було, як женились

Багаті чи бідні,

То придане нареченим

Готували рідні:

Як не гроші, то корови,

То воли та свині.

Тоді було і женитись

Вигідно людині.

А я, брате, оженився —

Про гроші ні звуку.

На весіллі ніхто навіть

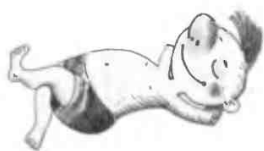
Не плюнув у руку.

Дарували череп'яні

Та залізні вещи,

А з живого не дісталось

Нічого, крім тещі.

ЛЕДАРИ, П'ЯНЮГИ ТА ІНШІ ХАПУГИ

Жерар

Жорі рівно двадцять п'ять.
Всі прожиті даром.
Татко й матінка чомусь
Звуть його Жераром.
І дивується сусід:
— Чи вони не хворі,
Що таке чудне ім'я
Притулили Жорі?
А сусідка молода
Весело цокоче:
— Він же в них жере за трьох,
А робить не хоче...

Добре бути космонавтом

Пішла мати на роботу
Ранесенько-вранці,
А синочок-здоровило
Хропе на лежанці.
Як проснувся, взяв газету.
Дивиться, читає,
Як по світу на орбіті
Космонавт літає.
Що він снідав, що обідав
Коли спати ляже...
— Добре бути космонавтом, —
Ледацюга каже. —
Все у нього по програмі,
Все там по порядку.
Попрацює, відпочине,
Зробить фіззарядку.
Потім сніда: вмеле курку
З булкою м'якою,
Схоче вобли чи какао —
Все там під рукою.
А тут лежиш на твердому,
І хочеться їсти...
Так це ж треба аж у погріб
По глечика лізти..

Про отця і сина

У сусіда біля двору
Зупинилась «Чайка».
Сяє нікелем блискучим
Кожна її гайка.
А в ту пору біля двору
Швендяв лобуряка.
Був у нього у кишені
От-такий ножака!
Лобур глянув у кабінку,
Чи нема шофера,
І надряпав на капоті:
«ЛОРА ПЛЮС ВАЛЄРА».
Раптом батько лобуряки
Вибіг із-за тину
Та як схопить своє чадо
За руду чуприну,
Та як крикне:
— Що ти робиш?
В голові ти маєш?
Ти ж, придурку, об залізо
Ножик поламаєш!

Скільки важить макіяж

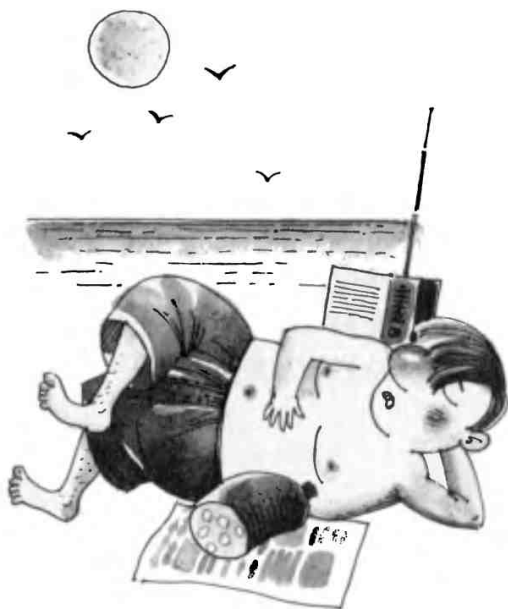
— Я зважилась, — каже вранці
Молоденька кудла. —
Порівняно з учорашнім
На кілограм схудла.

Мама дивиться ласкаво
На дитя кохане:
— Як намажешся, голубко,
Все на місце стане.

Ромуальд Коробка

Очі — гудзики скляні.
Ніс — неначе кнопка.
Перед вами, як живий,
Ромуальд Коробка.
Ромуальд — єдиний син
В доброї мамаші.
Прийде літо — цілі дні
Смажиться на пляжі.
Мати робить, хоч стара,
Гроші заробляє.
По півметра ковбаси
Дармоїд з'їдає.
Ляже лобур під кущем,
Заведе «Спідолу»,
Та й підспівує баском,
Чути до Подолу:
«Пусть всегда будет мама
І всегда буду я!..
Ви поглянули б, яке
В Ромуальда тіло!
Їй-же богу, як смола —
Страшно загоріло.

Як іде він по піску,
Молоді стиляжки
Поглядають вслід йому
І зітхають важко.
А який хвацький плавець
Ромуальд Коробка!
Він не тоне у воді,
Бо дурний, як пробка.

Тривожний сигнал

Сидить п'яний в ресторані,
Злющий, як барбос.
Виделкою барабанить,
Кличе: — Сос! Сос! Сос!
Позбігалися до нього
Літні й молоді.
Бо ж мужчина шле сигнали,
Що він у біді.
— Ви недужі?
— Вам погано?
— Принести води?
— Може, викликати треба
Лікаря сюди?
П'яний встав та як торохне
Кулаком об миску:
— Що за глупі розговори?!
Я прошу сосиску...

Кіндрат-акробат

Йшов по вулиці Кіндрат.
Раптом край дороги
Став на руки і задрав
Вертикально ноги.
На руках, немов циркач,
Вскочив у пивнушку,
Пару пива попросив
І одну чекушку.
— Що за фокуси? — дружки
Збіглись до Кіндрата.
Ти чого оце в пивній
Корчиш акробата?
Що ти вправи робиш тут,
Наче на зарядці?
А Кіндрат відповіда:
— Я ж поклявся, братці..
Перед жінкою поклявсь
Перед дорогою,
Що в пивничку на поріг
Не ступлю ногою.

Нічний дзвінок

У квартирі завбуфетом
Дзенькнув телефон.
— Я вас слухаю, — хазяїн
Пробурчав крізь сон.
А із трубки голос чути:
— Якщо не секрет...
Чи збираєтесь ви скоро
Відчинять буфет?
— Тю! — обурився хазяїн. —
Зараз глупа ніч.
А із трубки знову чути:
— Так у тім-то й річ.
Я у вашому буфеті
Під столом заснув,
А мене якийсь чудило
На замок замкнув...

Не спіши поперед батька

В мене, тату, білий ніс, —
Хлопчик батька смика, —
А чого ж у тебе він
Сизий, як в індика?
— Безтолковий твій вопрос, —
Блимнув батько скоса, —
Ти іще молокосос
Для такого носа.

Після авансу

Чоловік аванс одержав,
Здибався з дружком
Та добряче й причастився
Прямо під ларком.
І п'янющий, як то кажуть,
У дрезину, в дим,
Він побрів у дитсадочок
За синком малим.
Там схопив дитя за руку
І повів як міг.

Та не встиг ще він ступити
Дома й на поріг,
Як дружина в крик, у сльози:
— В тебе сором є?
Ти ж привів чужу дитину.
Де ж дитя моє?

Чоловіка в різні боки
Буйний хміль хита.
— А тобі яка різниця? —
Жінку він пита. —

Чи чужого прихопив я,
Чи привів свого...
Ти ж назад відтарабаниш
Завтра знов його.

Тачка

На підлеглого начальник
Витріщає очі.
— Чого то ви тинялися
Пізно, серед ночі?
Вас бачили позавчора
Біля ресторану.
Ви тягали по дорозі
Тачку дерев'яну.
А в тій тачці поганющій
Кудись чи від когось
Везли, кажуть, п'янющого
Ханигу якогось.
А підлеглий здивувався:
— Невже ви забули,
Як ми з вами позавчора
Добряче хильнули
Та й вилізли без копійки
З ресторану рачки?
Як же міг я вас додому
Дотягти без тачки?

Савине горе

Люди Саві дорікають:

— Доки будеш пити?

А він каже: — Хочу горе

У вині втопити.

— Та ти ж уже бочку випив.

Скільки літ минуло!

Давно уже твоє горе

К бісу потонуло.

— Не знаєте мого горя, —

Відказує Сава. —

Моє горе дуже хитре:

Воно зверху плава.

Три сигнали

— Ти чого це, — каже Клим
Вусаню Єгору, —
То опустиш вуса вниз,
То закрутиш вгору?
— Вуса в мене, друже мій,
Це такі сигнали:
Хочу випить — вуса вниз.
Випив — дибом стали.
— Та сьогодні ти, браток,
Щось недодивився:
Лівий в тебе догори,
Правий опустився.
— Це у мене теж сигнал,
Тільки нехороший.
Означа він: пив би ще,
Та немає грошей.

Лотерейка

Вийшов п'яний без копійки
З торгової точки.

А тут тітка лотерейні
Продає квиточки.

— Купи квиток, бухарику! —

Штовха його в спину. —

За п'ятдесят копієчок

Виграєш машину.

— Ну, виграю, — каже п'яний, —

Додому доставлю.

Ну, а де я ту машину

Уночі поставлю?

— У гаражі, — учить тітка.

— Я його не маю.

— То поставиш у сараї.

— Немає й сараю.

— То поставиш на подвір'ї.

— А як хтось украде?

— Як украде — упіймають,

У тюрюгу сяде.

— Люди добрі! — крикнув п'яний,

Що вона базіка?

Вона хоче, щоб загнав я

В тюрму чоловіка!

Цивілізований Омелько

Під ларьочком Гнат, Антон
І Омелько з ними
П'ють зелений самогон
Банками скляними.
Мимо них пройшов індус
В білому береті,
Що навчається у нас
В університеті.
Кібернетику вивча,
Інші дисципліни...
Недарма ж прибув до нас
З іншої країни.
До ларка він підійшов,
Попросив з поклоном
Півчарчини коньяку
І заїв лимоном.
— От слабак!
Хіба ж так п'ють? —
Гнат Омелька смика.
А Омелько: — Що ти хоч?
То ж людина дика...

Насолода

Ходять двоє зоопарком,
Обоє під газом.
Біля кожної тварини
Спиняються разом.
Перший каже: — Зажили б ми
З тобою, як графи,
Якби мали довгі шиї,
Як ото в жирафи.
Ото була б насолода!
Випив чарку вранці,
А горілка до вечора
Текла б по горлянці.
Другий злиться: — Облиш мене
Краще у спокої.
Не хочу я мати шиї
Довгої такої.
Мене часто в Ригу тягне
Після перебору.
Нащо мені, щоб так довго
Ішло знизу вгору?

Книголюб

Чоловік у книгах рився
Зранку й до обіду.
Жінка вийшла із квартири
Й мовила сусіду:
— Ти в пивну не клич Івана,
Він за ум узявся.
Все читає та читає,
Книгами обклався.
А сусід собі подумав:
— Значить, все в порядку.
Не збрехав, що десь у книзі
Заховав десятку...

Точна міра

Прибрів п'яний із базару,
Влещає дружину:
— Приніс тобі подарунок!
Тиче цибулину.
А дружина: — Нализався?
Це вже діло звісне...
Ухопила цибулину
Та у лоб як трісне!
Той радіє: — Що то значить
Саме в міру пити —
Я ж міг тобі на базарі
Гарбуза купити.

Семенове собача

— Мав я, куме, собача —
Ну, на всю округу!
Узнавало по очах
Злодія, хапугу.
Як зустрине десь того,
Хто хапає, краде —
Загарчить, аж зашкварчить,
Тут же і насяде.
— А куди ж те собача
Діли ви, Семене?
— Та продав, бо почало
Кидатись на мене.

Спи спокійно

Ішов п'яний через цвинтар

Та згадував маму,

І ляпнувся, зазівавшись,

У свіженьку яму.

Повернувся вправо, вліво,

Мацонує руками.

— Гвалт! Рятуйте! —

розкричався. —

Витягайте з ями!!!

Мимо тупав по стежині

Хтось іще п'яніший.

— Держи, — кричить, —

хвіст трубою

І носа не вішай!

З ями голос умоляє:

— Я ж тебе благаю...

Кинь мотузку! Тут же сиро!

Я ж тут замерзаю...

Верхній в яму заглядає:

— Що ти розходився?

Врізав дуба — спи спокійно!

Чого ж ти розрився?

Недрімайло

Йде увечері Явдоха
З кухні заводської,
Пре каструлю здоровенну
Мимо прохідної.
Вахтер Фока Недрімайло
Пита у Явдохи:
— Що несеш ти у каструлі?
— Сироватки трохи.
— Ні, — говорить Недрімайло, —
Так не буде діла.
Зараз вилий сироватку!
Сісти захотіла?
Через тиждень знов Явдоха
З кухні заводської
Пре каструлю здоровенну
Мимо прохідної.
Невсипущий Недрімайло
Кинувсь до Явдохи:
— Ти чого це знов набрала?
— Та помийок трохи.
Аж підскочив Недрімайло:
— Вже береш помийі?

Вилій зараз же, негайно,
Бо вліплю по шиї.
Ще за тиждень знов Явдоха
З кухні заводської
Пре каструлю здоровенну
Мимо прохідної.
— Що несеш? — вахтер питає.
— Кісточки для кішки.
— Викинь зараз із каструлі
І не строй тут смішки!

Недрімайло дуже пильний,
Хоч скупий на фрази.
Він затримав так Явдоху
Двадцять і два рази.
За той час, коли цей цербер
Був на караулі,
Тітка вкрала із їдальні
Двадцять дві каструлі.

Зіпсована проповідь

— Хто пиячить, хто вживає
Вина та напої,
Той поводить ся не згірше
Тварюки тупої. —
Промовляв у церкві Божій
Батьюшка народу. —
Ви налийте в різні відра
Самогон і воду
І поставте баранові.
Що він пити буде?
— Звісно, воду. — Тільки воду, —
Тихо кажуть люди.
— Я звиняюсь, — крикнув раптом
Споживач спиртного, —
А навіщо ж приклад брати
З барана дурного?

ПРО КУЛЬТУРКУ І ХАЛТУРКУ, СПОРТ, ЛІТЕРАТУРКУ...

Учена розмова

Зустрілися на дорозі
Муза і Жанетта.
У Жанетти під пахвою
Журнал і газета.
— Ти подумай тільки, Музо!
Пишуть у журналі,
Що є люди аж на Марсі,
А може, ще й далі.
— От сказала! — гордовито
Відмахнулась Муза. —
Це ж іще не точні факти,
А гіпотенуза.

Ласкава господиня

Зайшов якимось до знайомих
Тенор знаменитий.
Стала його господиня
Лагідно просити:
— Заспівайте нам що-небудь
З «Кармен» чи «Аїди»!
— Та вже ж пізно, —
Мнеться тенор. —
Мабуть, сплять сусіди.
— І-і-і, — сказала господиня, —
Зайва про це й мова.
В них собака всю ніч виє,
А ми ж їм — ні слова...

Бобик

Кричить дядько на базарі:
— Гей, хто купить зайця?
Вміє грати на роялі
І на балалайці.
Разом з зайцем продається
Інтересна гуска —
Вміє польку танцювати
І насіння луска.
З ними півень — теж учений,
Як зозуля, кука.
Купіть півня, зайця й гуску —
По червінцю штука.
Разом з ними у ансамблі
Продається Бобик:
Лапки — сірі, хвостик — білий
І руденький лобик.

До душі припав собачка
Милovidній жінці:
— Скільки коштує ваш Бобик?
— Чотири червінці.

— Що ж ваш Бобик —

так, як заєць,

На роялі грає

Чи танцює так, як гуска,

Чи пісні співає?

— Ні, — мій Бобик, —

каже дядько, —

Не навчивсь нічого.

— То чого ж ви так багато

Гилите за нього?

А у дядька очі хитрі

І лоб не порожній:

— Бобик, тітко, в цім оркестрі —

Керівник художній.

Увертюра

Сидять в опернім театрі,
Не десь, а в партері,
Вона і він. Надулися,
Наче дві тетері.
Бурчить вона: — Що за люди
Оті диригенти?
Могли б раніш настроїти
Свої інструменти.
Той цигика, той триндика,
Третій дме у дудку.
Затяг мене в цю оперу,
А ну тебе в будку!
Попереду літня жінка.
Нахмурила брови·
— Тихо, — каже, — увертюра.
Припиніть розмови.
Та, що ззаду, огризнулась:
— Теж мені культура!
Це ще треба перевірить,
Хто з нас увертюра.

Чому букви різні

Зі стіни гласить афіша,
Що КОНЦЕРТ СЬОГОДНІ.
В ній зазначені артисти
Рядові й народні.

— Чому, тату, — спитав хлопчик, —
Букви на афіші
Одні більші, другі менші,
Треті — ще дрібніші?

— Як великі, — мовив батько, —
То артист народний,
А маленькі — то, напевне,
Не на все пригодний.
Бач, написано дрібними,
Що музика Баха?
Так той Бах, мабуть, між ними
Найбільший невдаха.

Як Кузьму провчила жінка його мила

Повернувся Кузьма з роботи,
Освіжився в ванні,
Одягнув нову піжаму
Та й ліг на дивані.
Лежить собі, проглядає
Журнали й газети,
А дружина варить, смажить,
Готує котлети.
Пообідав Кузьма смачно,
Запалив «Казбека».
— Ну чого ти, — пита жінку, —
Така недалека?
Тільки в тебе і балачки
Про супи й олію.
І ні слова про театри,
Про драматургію.
А є жінки! Збоку глянеш —
Ходить, як Аїда.
Драматургів усіх знає
Аж до Евріпіда.
Так і сипле: Тіто, Гобі,
Карузо, Фелліні,

Есамбаєв, Магомаєв,
Кобзон, Паганіні...
А ти яка? Ти ж не тямиш
В цьому ні бельмеса.
Ти ж не можеш відрізнити
Брамса від Бернеса.
Давно тебе не бачив я
В хорошому платті.
Тиняєшся у тапочках,
В дешевім халаті.
Ти забула, що є в світі
Жіночі принади:
Перманенти, манікюри,
Духи та помади.
Я хотів би бути мужем
Культурної дами,
А ти чавиш помідори,
Бряжчиш друшляками,
Що побачиш — вишні, сливи
Пхаєш у консерви.
Я не можу, розумієш?
Здають уже нерви...
Через добу повернувся
Наш Кузьма додому.
Зустрічає його жінка
В платті голубому.

Підведені чорним очі,
На губах помада.
Закрутило Кузьмі в носі
Від духів «Еллада».
Плаття модне, вузесеньке,
Облягає форми,
Ще й коліна не прикриті
(Такі тепер норми).
Посадила Кузьму в крісло,
Сіла проти нього.
Як французька кінозірка,
Виставила ноги.
У Кузьми від здивування
Потилиця змокла.
А дружина запитує:
— Ти читав Софокла?
Може, тобі до вподоби
П'єси Евріпіда?
Сопе Кузьма: — Відчепися!
Подавай обідать!
Нащо мені еврїпиди,
Нащо їхні п'єси?
— А ти ж казав, що у мене
Дрібні інтереси.
Що немає шику-блиску,
Манери негарні...

Я й просиділа сьогодні
Півдня в перукарні.
Не було у мене часу
Возиться з обідом,
То я тобі й замінила
Обід Евріпідом.

Як гикав Федот

У театрі в час антракту
Видудлив Федот
Кухлів три міцного пива —
Тричі по п'ятсот.
Потім сів собі в партері,
Голову задер.
Розгорнулася завіса.
Зал затих, завмер.
Став співак біля роялю,
Зараз розпочне,
А Федот на всю горлянку
Раптом як гикне!
Хтось його легенько збоку
Стук об черевик,
А Федот низав плечима:
— Більш не буду. Гик!
Ззаду хтось його за комір
Обережно — смик!
А Федот крутнувся в кріслі:
Вибачайте! Гик!
Хтось йому цукерку тиче:
— Киньте під язик...

А Федот махнув рукою:
— Все в порядку. Гик!

...Десь читав я гумореску
«Як гикав Федот»,
А із залу хтось як гаркне:
— Пошлий анекдот!
І до того ошелешив
Той критичний крик,
Що сказав я з переляку:
— Більш не буду. Гик!

Про халтуру і культуру

Сердитий монолог

Був я вчора на концерті.
Я не жмот, не шкура
І за грішми не шкодую.
Але це — халтура.
Першим вийшов тип у фраку,
Очі впер у стелю,
В руки взяв свого тромбола
Чи віолончелю,
Чи як оте називають,
Що смичком пиляють,
А щоб воно не падало,
Шпичку підставляють?
Та ще грав би щось путяще —
Вальса чи мазурку,
А то смиче та цигиче,
Наче ріже курку.
Після нього вийшла дама.
Солідна фігура,
А голосок тонісінький —
Калавуратура.
Як почала виводити
Якусь арійозу,

Так, їй-Богу, наче в ногу
Загнала занозу.
Потім вийшла балерина,
Руками махає,
Ніби вона — білий лебідь,
І ніби здихає.
Але в мене до цих штучок
Геть нема довір'я,
Бо який же вона лебідь,
Як вона без пір'я?
Потім вискочив напарник
Тієї персони.
Одягнувся в якусь кофту
І білі кальсони.
А вона як розженеться,
Як стрибне на нього!
А він її, щоб не впала,
Як хапне за ногу!
Не дай би Бог, зазівався
Або задивився —
Од тієї балерини
Тільки б пух лишився.
Далі вийшов тип у фраку,
Груди у медалях.
Заробив на фестивалях
За гру на роялях.

Врізав фугу, потім другу,
Аж ногами сова.
Люди йому аплодують,
А він їм — ні слова.
Потім вибігли ті хлопці,
Що крутять завісу.
Ухопили фортеп'яно
Й потаскали к бісу.
Багато в нас любителів
Грать на фортеп'яна,
А як треба тягти його,
То кличуть Івана.
Потім вийшов той читака,
Що чита стишата.
Язик в нього, їй же право,
Як ота лопата.
Розказує финтифлюшки
Про вівцю та цапа.
І він ляпа, що попало,
І публіка ляпа.
А він радий! На всі боки
Шурує поклони...
Люблять лізти у артисти
Всякі балабони.
От колись, брат, так то справді,
Були, брат артисти!

Могли тирсу підпалити
І ложкою їсти.
Або цеглу розбивали
Об власного лоба.
І не брала їх при тому
Ніяка хвороба.
А один був — сам я бачив,
Що без підготовки
З'їв на сцені привселюдно
Півметра вірьовки.
Було, вибіжить на сцену,
Стане перед вами,
Вхопить гирю здоровенну,
Підніме зубами
Та й питає. — Хто зі мною
Поборотись хоче?
А я було молоде ще,
До бійки охоче.
— Давай, — кажу, — поборемось...
А він — хап за ногу!
Та як кине, та як двине
Лобом об підлогу! —
Два місяці пролежав я,
Наче під наркозом.
З того часу і заходить
В мене ум за розум...

Про красу і силу

Розпачливий монолог

Є у мене телевізор,
Дуже гарна штука!
Тут і фільми, тут і п'єси,
Тут тобі й наука.
Увімкнув оце недавно —
Немає картини.
Сидить диктор, розказує
Останні новини,
Скільки вироблено сталі,
Чавуну і коксу.
Потім стали показувать
Змагання по боксу.
Мене така передача
Зразу ж захопила,
Бо кажуть же, фізкультура —
То краса і сила.
Вийшли, значить, два боксери.
Обидва здорові.
Кулаки в обох — неначе
Гирі двопудові.
Один майстер заслужений,
Другий — майстер просто.

Один важить сто п'ятнадцять,
Другий — дев'яносто.
У вищого руки довгі,
Як оті голоблі.
Видно м'язи, мов під шкіру
Хтось напхав картоплі.
Нижчий руку високому
Потиснув, як другу,
А той тиць йому під носа
Свого кулацюгу!
Закрутились, завертілись
На вузькім помості.
Гатять в груди кулаками,
Аж тріщать їм кості.
А між ними третій біга,
Худючий, мов тюлька.
Він у них якийсь начальник,
Бо в зубах свистюлька.
Саме таке зачухане,
Навіки пропаще,
А боксерам показує,
Куди бити краще.
Бились, бились, потомились,
Перестали биться.
Телевізор показує
Крупним планом лиця.

Одне око геть запухло,
Друге — ледве бачить.
Це така у них, виходить,
Краса й сила, значить.
Відпочили, затаскали
Руки в рукавиці.
Той, що нижчий, як торохне
Вищого по пиці!
Ну, а вищий як посуне
На нього в атаку,
Як підскочить та як двине
Прямо у мордюку!
На додачу як погладить
Кулаком голівку...
Той хитнувся, став на брови
І впав на долівку.
Отак прямо і гепнувся,
Наче лантух проса.
Іскри з нього полетіли —
І з очей, і з носа.
Сидить, бачу, міліція
Між людьми у залі
І спокійно поглядає,
Що то буде далі.
Не бажають лізти в бійку,
Бережуть мундири.

А свистюлька став та й лічить:
— Раз, два, три, чотири...
Лежить збитий на підлозі,
Ногою не дригне,
А той лічить та дивиться
Чи він скоро гигне.
А той, що збив, стоїть собі
Та з кимось базіка...
За віщо ж ти, спитать його,
Побив чоловіка?
Він же тобі поклонився
І руку потиснув,
А ти його, як довбнею,
По кумполу свиснув.
Дадуть тобі якийсь кубок
За те, що так свиснув.
Тобі глечик, а у нього,
Може, череп тріснув.
Як він дітонькам покаже
Розбиту мордюку?
Вони ж будуть труситися
Три дні з переляку.
Фізкультура, фізкультура!
Що ти наробила?
Оце така краса з тебе,
Така з тебе сила.

Рекорд

— Поздоров мене, браток! —
Каже Федір гордо. —
Я учора встановив
Справжнього рекорда.
Триста метрів прошмаляв
Десь за півхвилини —
Мотоцикла перегнав
І автомашини.
Недовірливий Мусій
Скоса подивився:
— А чого ж у тебе ніс
Так перекосився?
— Як «чого»? Та я ж тому
І ушкварив кроса,
Що трамвайними дверми
Прищикнуло носа.

Пісня про кохання

З перського гумору

У саду у падишаха
Для закоханих сердець
Дивну пісню про кохання
Уночі співав співець.
Був і недруг там поетів,
Причаївся в темноті.
А слова лились, іскрились,
Наче зорі золоті:
«Я з кохання часто плачу.
В серці ти, одна лиш ти.
Вдалині когось побачу,
Зразу думаю: це ти...
— А коли осла побачиш? —
Пролунало з темноти.
— А тоді, — співець одвітив, —
Я подумаю: це ти!

Культпохід

Нарядилися солдати,
Наче на парад.
Перед строем промовляє
Молодий комбат:
— Важко буде, трудно буде,
Знаю, хлопці, сам,
Що напружити всю волю
Доведеться вам.
Але труднощів боятись
Нам не до лиця:
Ми повинні додивитись
П'єсу до кінця.

В темнім залі

Жінка смика чоловіка:
— Нахилися ближче.
Он поглянь, якась дурепа
Спить, аж носом свище.
Чоловік увесь затрясся,
Зашипів: — Іди ти...
Треба було задля цього
Ще й мене будити.

Критика збоку

Йшла в театрі нова п'еса,
Сіра, нецікава.
Штовхнув глядач потихеньку
Сусіда, що справа.
— Йдімо звідси. Це ж не п'еса,
А якась полова.
А сусід йому: — Неправда,
Штука це чудова.
Видно, в нас смаки несхожі
Й різні інтереси...
Не знав глядач, що з ним поруч
Сидів автор п'єси.

Трагедія

Подивилися в театрі
Нову п'єсу люди.
Довго потім про ту п'єсу
Говорили всюди:
— Це трагедія велика,
А не просто драма,
Що такого драматурга
Породила мама.

Гусяче перо

Діда Ялисея
Запитав хлопчак:
— Поясніть, будь ласка,
Чом це воно так?
Бачив я в музеї
Пушкіна портрет:
Білою пір'їною
Пише щось поет.
Через це я й думаю:
А чому ж тепер
У поетів гусячих
Не буває пер?
— Пір'я всім не вистачить, —
Мовив Ялисей, —
Бо тепер писателів
Більше, ніж гусей.

В словниках немає...

Вчить поета-хлопчака
Консультант у Спілці:
— Ви в поезії іще
Не в своїй тарілці.
Ви вживаєте слова
Нелітературні:
Написали «дураки»
Замість слова «дурні».
Перегляньте словники.
Хто ж цього не знає?
«Дураків» у словниках
Не було й немає.

Початкуючий поет
Посміхнувся в'яло:
— В словниках бо їх нема,
А кругом — чимало.

Автобіолірика

Садівник під деревину
Гній кладе і воду лє,
А вона в ясну годину
Золоті плоди дає.
У поета-гумориста
Все виходить навпаки:
Він плоди дає, а критик
Збоку кида кізяки.

Знаки

Я ще хлопчиком малим
Вибіг на дорогу,
А мене дурний собака
Хапонув за ногу.
Залишилися на литці
Незгладимі знаки,
І гадав я, що немає
Гірших, ніж собаки.
Та коли пізніш у зуби
Критикам попався,
Зрозумів, що у дитинстві
Гірко помилявся.

Тіснота

З німецького гумору

Серед залу у музеї
Світлим склом покрите
Стоїть ліжко старовинне,
Дуже знамените.
Гід пояснює туристам:
— Дами і панове!
Двісті літ було в готелі
Ліжко це чудове.
В ньому спали знамениті
Вчені і поети:
Гегель, Шлегель,
Шіллер, Гейне
І великий Гете.
І спитала дама, схожа
На велику діжку:
— Як же всі вони вмістились
На одному ліжку?

Мій Пегас

Став сатириком давно я.
В той далекий ранній час
Дуже весело брикався
Мій крилатенький Пегас.
Я і плакав, і сміявся,
І любов була, й злоба...

Потовкли мого Пегаса
Так, що ледве шкандиба.
Обчухрали гриву й крила,
Обчикрижили хвоста —
Заїдали, що сатира
Несучасна і пуста.

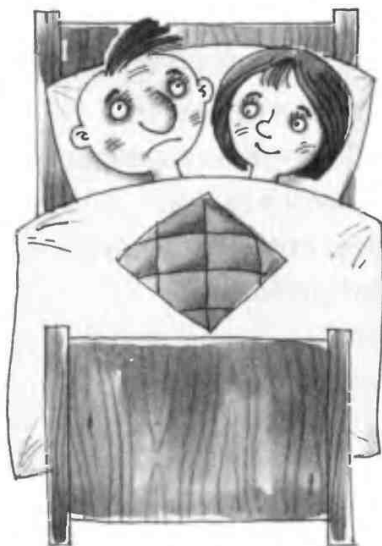
Ні, сатирикам потрібні,
Дорогі брати мої,
Не Пегасики крилаті,
А рогаті бугаї.
Серед критиків безстрашно
Гарцювати міг би я.
Хай би спробував хто-небудь
Зачепити бугая!

Коли у мене на могилі
Чудесний виросте будяк,
Хотів би я, щоб друзі милі
Про мене згадували так:

— Ти пам'ятаєш Глазового?
Невже забув? Це ж той Павло,
Який життя прожив для того,
Щоб людям весело було.

ЧОЛОВІКИ І ЖІНКИ

Дві записки

За дрібничку посварились
Чоловік і жінка.
Чоловік ходив надутий
І мовчав, як стінка.
А як спати укладався,
Наче незнайомій,
Написав записку жінці:
«Розбудіть о сьомій».
Та й заснув собі спокійно,
Мов упився маком.
Вранці глянув на годинник:
Уже десять з гаком.
А в руці стирчить записка,
Писана дрібненько:
«Рівно сім. Доволі спати.
Уставай швиденько!»

Чудесна бритва

Чоловік як сяде бритисьь,
Так і почалося:
— Ну й дере ж клятюща бритва!
Просто рве волосся...

І не витримала жінка:
— Це вже ти нечесно...
Я картоплю нею чищу —
Так бере чудесно...

Татків друг

Запитала свою маму

Донечка мала:

— А це правда, що ти, мамо,
У землі жила?

— Звідкіля ти цю дурницю
В голову взяла?

— Та ж до нас приходив дядя,

Ну, отой... оцей,

Що ходив із татком разом

Вчитися в ліцей.

Ти пішла купить для нього

Пляшку коньяку.

А він каже: — Де ти жінку

Виколав таку?

Не вмер Данило

Раз Данилові товариш
Каже: — Оце маєш!
Оженився і сам собі
Штани зашиваєш.

— Що? — обурився Данило.
Ти верзеш дурницю!
Де штани? Я зашиваю
Жінчину спідницю.

Скромність

Учить мати свою доню:

— Пам'ятай, Лариса,
Скромність дуже прикрашає,
То прекрасна риса.

— То чого ж тоді ви, мамо,
Сердитесь на тата,
Що у нього дуже скромна
Заробітна плата?

Грамотна сімейка

— Я читала, — каже жінка, —
В свіжому журналі:
В нас на душу припадає
По дві тонни сталі.

Чоловік зітхнув: — Спасибі,
Що сказала, пташко.
Буду знати, чому в мене
На душі так важко.

Розмова

— Жінку мав я, друже,
Ідеал краси!
Талія тоненька,
Як ото в оси.
А тепер змінилась,
А тепер не та.
Зіпсувала к бісу
Зайва повнота.
Другий головою
Сивою хита:
— Правду ти говориш,
Котяться літа.
Тільки в мене жінка
Й досі, як оса:
Наче й не тоненька,
А проте куса...

Ґуля

— Як у тебе лоб розпух! —

Каже Гнат Федоту.

— Юринда, це в мене, брат,

Ґуля від компоту.

— Вперше чую, щоб були

Від компоту гулі.

— Так на мене ж він летів,

Будучи в каструлі.

Розлука

Залишила колись Беба
Мужа свого Льову.
Десь полазила півроку
І прилізла знову.
— Прости мене! — на колінах
Благала-просила.
І сказав їй добрий Льова:
— Бебо моя мила!
У тім, що ти десь тинялась,
Вини не знаходжу,
А що назад повернулась —
Простити не можу!

Залізне майно

— Чого, брате, засмутився?

Чого зажурився?

— З дружиною позавчора

В суді розлучився.

Все вона собі забрала,

Що було в квартирі,

А мені утюг дістався

Та залізні гирі.

— А нащо ти брав залізо,

Інтересне діло?

— Хто там брав!

Воно за мною

Слідом все летіло.

Биточки

Ходять жінка з чоловіком
По критому ринку.
Жінка пильно оглядає
Й нюхає свининку.
М'ясникові молодому
Всміхається мило.
— Прошу мені на биточки
Порубати рило.
Той сердито відмахнувся.
— Шкода, каже, праці.
Хто те рило їсти буде?
— Я візьму собаці.

Чоловік дружину смика,
Подає їй знаки.
— Ну що це ти вигадуєш?
В нас нема собаки.
Давай краще риби купим —
Коропа чи щуку...
Жінка буркнула сердито:
— Не гавкай під руку!

Чотири дулі

З російського гумору

Притаскалася до церкви
Мотя з Филимоном.
— Повінчайте нас, батюшко,
За старим законом.
Филимон зтяг «Калінку»,
Потім «Во саду лі...»
Й дав попові,
Потім Моті
Зразу по дві дулі.
Піп обурився страшенно:
— Ні стида, ні страму.
Ти чого прилізла з п'яним
До Божого храму?
Мотя батюшці на вухо:
— Не сваріться, отче!
Він женитися тверезий
Зі мною не хоче.

Дружна сімейка

— Моя лапко, моя квітко,
Лебідонько біла!
Я так хочу, щоб ти близько
Біля мене сіла!
Погладь мені голівоньку
Моя манюпулька.
Вона гладить і питає:
— А що це за гулька?
— Це ж ти вчора, моя лапко,
Голубонько мила,
Мені гульку, п'яненкому,
Шваброю набила.

Кучерики

— Що ви носите, голубко,
В своїм медальйоні?

— Кучерики мого мужа,
Дорогого Льоні.

— Що ви кажете, голубко?
Льоня врізав дуба?

— Ні, живий ще, тільки лисий,
Вже давно без чуба.

У сусіда в новім домі

У сусіда в новім домі —
Кухня невеличка.
Отак плита, так тумбочка,
А отак — поличка.
Сюди вузько, туди тісно,
Не кухня, а клітка.
А дружина у сусіда —
Огрядненька тітка.
Коли пташка заспівала,
Привітавши ранок,
Вийшла в кухню господиня
Готувать сніданок.
Начистила картопельки,
Вогонь запалила
Й ненароком правим боком
Каструлю звалила.
Доки вона ту каструлю
Під столом шукала,
Їй на спину із тумбочки
Виварка упала.
І не може господиня
Дати собі раду:

Сюди стіна й туди стіна,
А виварка ззаду...
Сидить вона в закапелку,
Чоловіка кличе:
— Рятуй мене, голубчику!
Рятуй, чоловіче!
Тягни к бісу цю виварку
Або ламай стінку!
Біжи шукай більшу кухню
Або меншу жінку!

На суді

— Живете ви з чоловіком
Ось уже десятий рік.
То чого ж вам розлучатись?
— Бо дурний мій чоловік.
— А тоді, коли йшли заміж,
Знали ви про це тоді?
— Ні, не знала, — каже жінка
Й посміхається судді.
Чоловік підскочив з місця
Усього його трясе:
— Ви не слухайте, будь ласка.
Хай не бреше. Знала все!

Детектор

Попросив сусід сусіда:
— А скажи мені,
Чи ти бачив коли-небудь
Детектор брехні?
А той каже: — Я щоденно
Бачу наяву,
Бо на ньому оженився
Й сьомий рік живу.
Ні спокою, ні спочинку,
Ні життя нема:
Не устиг розкрити рота —
На брехні пійма.

На жіночє свято

Прийшов Іван з магазину
В вечір березневий,
Приніс жінці подарунок,
Видно, не дешевий.
Мотузками обмотаний,
В цупкому папері,
І до того величезний —
Ледве впер у двері.
Та й питає: — Знаєш Гната
Й жінку його Любку?
То Гнат купив їй до свята
Закордонну шубку.
Вона в нього вертихвістка,
Ходить, як графиня.
А ти в мене жінка скромна,
Добра господиня.
Нехай Любка у тій шубці
Ходить, як пантера,
А я тобі купив праску,
Швабру й полотера!

Матильда

— Ти, гуляко, — каже жінка, —
Поясни мені,
Про яку це ти Матильду
Згадував у сні?
А Макар їй: — Щось верзлося
Із дитячих літ.
Це козу так жартівливо
Називав наш дід.
Як прийшов Макар з роботи,
Натиснув дзвінок,
Відчинила не дружина,
А малий синок.
— Ой, татусю, стережися,
Буде знов гроза.
Мама знала, де працює
Дідова коза.

Або-або

Чоловік прийшов, як ніч,
Пари слів не в'яже.
— Я з тобою розлучусь! —
Жінка йому каже.
Остогидла вже мені
Вічна нервотряска.
Або пиво, або я!
Вибирай, будь ласка!
П'яний мимрить: — Не кричи.
Тьху, яка сварлива.
Ти спочатку уточни,
Скільки пляшок пива...

Тумба

— Отже, друже, ти нарешті
Знайшов собі пару?
Вчора з тумбою якоюсь
Брів по тротуару.
Нащо таке опудало
Тобі, молодому?
— То я з клубу твою жінку
Проводжав додому.

Зразковий муж

З перського гумору

Колись мулла у мечеті
Сказав: — Мусульмани!
Хто не мириться з жоною, —
Хай з підлоги встане.
Повставали, не гаючись,
Аллахові діти.
Тільки один на підлозі
Лишився сидіти.
— Поклоніться цьому мужу,
Мусульмани щирі!
Він з дружиною єдиний
Вміє жити в мирі.
Той бурчить: — Та я б схопився
Перший із підлоги,
Якби жінка не побила
Ломакою ноги...

Ображена Сара

З єврейського гумору

Каже Сара Абрамові:

— Вчора на базарі

Мене шльондрою назвали

Якісь п'яні харі...

А Абрам їй: — В житті всякі

Случаї бувають.

А чого ж ти туди ходиш,

Де всі тебе знають?

Сімеєчка

Матір звать Елеонора,
А батечка — Савка.
Синка мають п'ятилітка,
Ім'я йому Славка.
Батько — щирій українець,
А мати — русачка.
— Не гаварі, — учить мати, —
«Гавкає собачка».
Ведь не гавкаєт собачка,
Она, детка, лаєт.
Ето тебе твій папаня
Язик засоряєт.
Скільки раз я говоріла:
Пожалей рибйонка!
Мозгі ему засоряєш,
Делаєш подонка...

— Ти не петраєш нічого, —
Обізвавсь Савка. —
Це ти мене зараз лаєш,
А собака — гавка.

Спільний характер

В прохідну Макар ускочив

Та й питає басом:

— Чи у вас моєї жінки

Тут немає часом?

Дід-вахтер схопився з місця:

— Пруться без причини.

Тут будинок божевільних.

Тут одні мужчини.

То ж при чому жінка ваша?

Ну скажіть, при чому?..

— Моя жінка вчора з кимось

Дременула з дому.

— За таке ми, — дід говорить, —

Не відповідаєм,

Бо характеру з цим ділом

Спільного не маєм.

— Ні! — Макар гукнув. —

Неправда!

Є характер спільний!

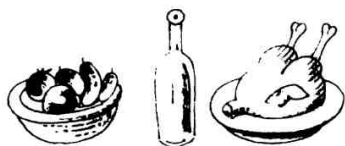
Мою жінку міг украсти

Тільки божевільний...

Самооцінка

— Скажи мені, — просить жінка, —
Чесно й зрозуміло:
Що ти любиш — мою душу
Чи прекрасне тіло?

Чоловік оглянув жінку:
Худа, як копистка...
— За те люблю тебе, — каже, —
Що ти гумористка.

КУМИ І КОХАНЦІ

Нетерплячий кум

Кум гостює у кумасі:

— Як ся маєш, пташко?

— Пригостила б тебе, Васю —

З продуктами важко.

«Борщ та каша — їжа наша» —

Кажуть у народі.

А на третє, то хоч себе

Подавай та й годі.

Ця заява кумасина

Зворушила Васю:

— Давай тоді із третього

Почнемо, кумасю.

Стара кочерга

Баба дивиться кіно.
Ой недобре бабці!
Перед нею тип сидить
У кудлатій шапці.
Молодичку в темноті
Він до себе тисне
І, цілюючи, весь час
Цмокає навмисне.
Баба просить: — Перестань,
Бо дивитись нудно.
Треба дома цілувать,
А не тут, прилюдно.
Тип на бабу зашипів:
— Ти чого пристала,
Старомодна кочерга,
Темна і відстала?
Що у тебе в голові —
Тирса чи солома?
Хто ж дозволить цілувать
Чужу жінку дома?

Сусідки

— Пробач мені, я бачила,
Як з твоїх дверей
Рано-вранці вийшов лікар,
Молодий єврей.
А ти ж уже не дівулька,
Вже не молода.
Я думала, що ти хвора,
Трапилась біда.

— Та й ти уже не дівулька,
А проте дурна.
Он до тебе з автоматом
Ходить старшина, —
То я що — кричать повинна:
— Людоньки, війна?!

Герой

Вернувся батько із Кавказу,
Схопив сінка на руки зразу.
— Чи був, сіночку, хтось у нас,
Коли я їздив на Кавказ?
А той і каже:
— З яродрому
Один ходив до нас додому.
І все казав, що він — пілот,
Що дуже любить самольот...
Своїм героїством вихвалявся,
А сам — без мами спать боявся!

Шалапутний Іван

Як у друга у Данила
Були іменини,
На них Іван не прогавив
Жодної чарчини.
Довелося ночувати
Сердезі в Данила.
Данилиха на дивані
Йому постелила.
Сам Данило ліг на ліжку
З кумом Опанасом,
А Данилиха полізла
Аж на піч з матрацом.

Прокидається Данило
Точно серед ночі,
А Іван той шалапутний
На печі регоче.

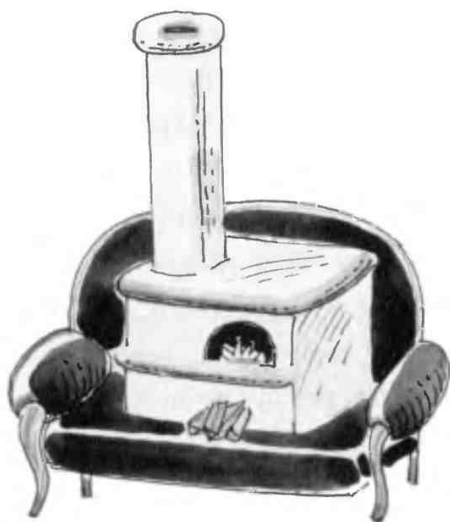
— Ти чого то там регочеш? —
Запитав Івана.
А той каже: — Так я ж сонний
Упав із дивана.

— То як же ти опинився

На печі, чудило?

— Оце якраз, — Іван каже, —

Мене й розсмішило!

Морожений Жора

Був у жінки чоловічок
Згорблений і сивий.
Через це й ходив до неї
Жора чорнобривий.
Раз вернувся чоловічок
У незвичну пору.
Довелося молодиці
Заховати Жору.
Заховала не у шафі,
Не в дубовій бочці —
В холодильнику закрила
У самій сорочці.
Сів вечерять чоловічок.
Вносить жінка миску.
Покришила цибулину
І гірку редиску.
Чоловічок крутить носом:
— Редьки мені мало... —
Та й поліз у холодильник
Діставати сало.
Смик за дверці — й відсахнувся:
— Що це за потвора?!

Перед ним зубами дзвонить
Задубілий Жора.

І промовив чоловічок:

— От мені так сало...

Що це в біса за животне?

Як сюди попало?

Жора чмихнув та як гаркне:

— Зачини, дубина!

Що ти витріщивсь на мене?

Не видав пингвина?

Радість

Кум із кумом зустрілися.

Кум говорить куму:

— Я недавно в лотерею

Виграв добру суму!

— Перестаньте базікати

Про тут лотерею.

— Що ви, куме? Я ділюся

Радістю своєю!

— Нащо мені ваша радість?

Де ви так навчились?

Краще б, куме, ви зі мною

Грішми поділились.

УКРАЇНСЬКЕ САЛО

Українське сало

Над безмежним океаном
Лайнер проліта,
А в салоні дід старенький
Сало упліта.
Пахне салом українським
На увесь літак.
Підбігає стюардеса
І говорить так:
— Командір наш сало любить,
Он у нас хохол.
Просіт он кусочек сала
Прінесті на стол.
Настовбурчились у діда
Вуса, наче дріт.
— Він не буде їсти сала, —
Відмовляє дід.
Вертається стюардеса
Через п'ять хвилин.
— А у нас любитель сала
Єсть єщо адін.
— А це ж хто? — старий питає.
— Наш второй пілот.

Он хохол і любіт сало.
Щірий патріот.
Дід серветкою утерся:
— Дівко чи мадам,
Він не буде їсти сала,
Повторюю вам.
Стюардеса пильно в очі
Дивиться йому.
— Як це так — не буде їсти...
Поясніть, чому?
Дід насупився сердито:
— Поясню, мадам.
Той і цей не будуть їсти,
Бо я їм не дам.
Українцям дав би сала,
А хохлам — не дам!

Сумна географія

Каже дідові старому
Третьокласник Яшка:
— Географію, дідусю,
Вивчити не важко.
Все на карті, всю планету
Можу показати.
Це, дідусю, Україна,
А оце — Карпати.
Дід голівку кучеряву
Ніжно гладить Яшці:
— Ото тільки й України,
Що є на бумажці...

ДВІ МОВИ

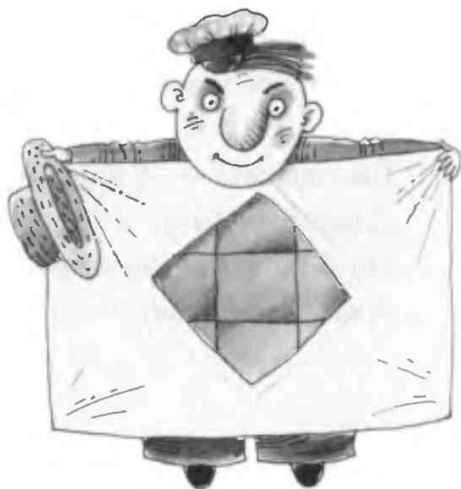
Бас відомий у крамниці
Каже продавщиці:
— Дайте мені п'ятсот сельодкі
І бутилку водкі.

Продавщиця здивувалась:
— Ви певець ізвестний.
Я буквально обожаю
Голос ваш чудесний.
Как прекрасно ви пойте
«Ой там, за горою...»
То ж по-руські говоріте
Почему со мною?

Бас одвітив: — Я у цьому
Дивного не бачу.
По-українськи заробляю,
А по-руські трачу.

Застаріле прізвище

Прибіг якомсь до райради
Тягнирядно Сава.
— Хочу прізвище змінити.
Ось моя заява.
Бо це в мене застаріло,
Допотопним стало.
Я нове собі придумав:
Тягниодіяло.

Турок

Збирається мій знайомий
В далеку мандрівку:
Купив собі в Туреччину
На тиждень путівку.
Костюм справив елегантний,
Вчить турецьку мову.
Уже знає, як звать турки
Свиню і корову,
Як спитати в магазині,
Почім у них шуби,
І як зваться по-турецьки
Вуха, зуби, губи.
Голова гуде у нього
Від отих уроків...
Він, до речі, на Україні
Живе двадцять років.
Ходить всюди, як хазяїн,
Аж дверима гурка,
Хоча мову українську
Знає гірше турка.

Про бідного Льову і державну мову

Зустрілися на базарі
Дамочки знайомі.
— Як ваш Льова поживає?
— Сидить у дурдомі.
Він в Ізраїль перебрався
До перебудови,
А там бар'єр — біда тобі,
Як не знаєш мови.
Вчився Льова так старанно,
Що не бачив світу,
Але ідишу не вивчив,
Не знає івриту.
Як почина балакати —
Ні складу, ні ладу.
Там же книжки не спереду
Читають, а ззаду.
Потикався бідний Льова
В різні установи —
Все закрито-перекрито,
Як не знаєш мови.

Скрізь дивилися на Льову,
Як на психопата,
Тому й зробив бідний Льова
З фанери плаката.
Накарлякав: «До такого
Життя ми незвичні.
Ми — євреї особливі,
Ми — руськоязычні.
Вимагаєм від кнесета
Створить нам умови,
Запровадить в Ізраїлі
Дві державні мови!»
Гукав Льова під кнесетом,
Роззявивши рота,
А на нього всі дивились,
Як на ідіота.
Мало йому не побили
На лобі плаката...

Тепер в Льови у дурдомі —
Окрема палата.
Щоб знав, дурень, що Ізраїль —
Розумна держава,
Нав'язувать чужу мову
Там не мають права.

Не в своїй тарілці

Прибув Сава до Києва
З дружиною в парі.
Продавали сало, м'ясо
Й масло на базарі.
З покупцями торгувались,
З людьми говорили.
Потім пішли Хрещатиком
До Дніпра на схили.
А звідтіть як повертались,
Мовив Сава жінці:
— Давай чтокоть, бо невдобно,
Що ми українці.

Найвищий оратор

Часто нами управляли
Справжні ідіоти,
Що лишили після себе
Тільки анекдоти.
Ось, приміром, десь на з'їзді
Брежнєв-маразматик
Бекав-мекав на трибуні
Із чужих нотаток:
— Наша зустріч с Раком-Бабом,
То єсть, Бабом-Раком,
Нет, с Ракбабом... ізвініте...
С Кармалем Бабраком...
Прослухавши склеротичне
Белькотання Льоні,
Наші предки навіжено
Ляпали в долоні.
Ви знаєте, чом ми з вами
Такі голодранці?
Через те, що правлять нами
Його вихованці.
Все пішло угору-дригом
І бабраком-раком.
Ось чому ми, браття, сіли,
Як то кажуть, маком...

Заморські гості

Приїхали в Україну
Гості із Канади.
Походили по столиці,
Зайшли до міськради.
Біля входу запитали
Міліціонера:
— Чи потрапити ми можем
На прийом до мера?
Козирнув сержант бадьоро:
— Голови немає.
Він якраз нові будинки
В Дарниці приймає.
Здивуванням засвітились
Очі у туриста:
— Ваша мова бездоганна
І вимова чиста.
А у нас там, у Канаді,
Нарікають знову,
Що у Києві забули
Українську мову.
Підморгнув сержант лукаво
Й каже: — Зрозуміло.

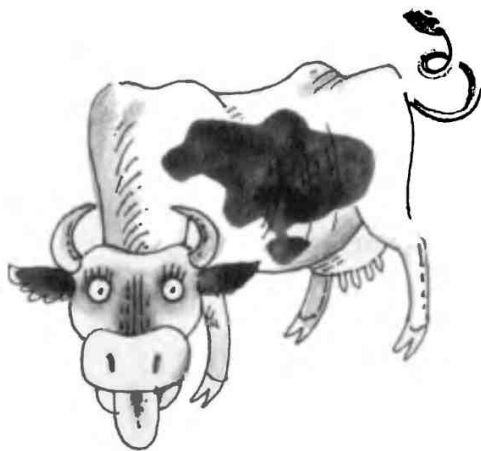
Розбиратися у людях —
Наше перше діло.
Я ж побачив, що ви гарні
І шляхетні люди,
Бо шпана по-українськи
Розмовлять не буде.

Кухлик

Дід приїхав із села,
Ходить по столиці.
Має гроші — не мина
Жодної крамниці.
Попросив він: — Покажіть
Кухлик той, що скраю.
Продавщиця: — Што? Чєво?
Я не панімаю.
— Кухлик, люба, покажіть,
Той, що збоку смужка.
— Да какой же кухлік здесь,
Єслі ето кружка!
Дід у руки кухлик взяв
І насупив брови:
— В Україні живе
Й не знаєте мови...
Продавщиця теж була
Гостра та бідова.
— У меня есть свой язык,
Ні к чєму мне мова.
І сказав їй мудрий дід:
— Цим пишатися не слід,

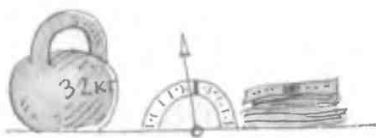
Бо така сама біда
В моєї корови:
Має, бідна, язика —
І не знає мови!

Концерт Кобзона*

...Пантрувала кожні двері
Пильна охорона.
У палаці «Україна»
Йшов концерт Кобзона.
Він оспівував Росію,
Матушку рідненьку,
Від якої відірвали
Україну-неньку.
Аж стогнали від Кобзона
Мерседесні дами
Зі своїми тіньовими
Жирними котами.
А тоді, з газет відомо,
Привітав героя
Президент наш український,
Як то кажуть, стоя...
Було колись в Україні:
Кобзарі співали,
А гетьмани вклонялися
І шапки знімали.
Час минає і міняє
Звичаї й закони:
Колись кобзи подобались,
А тепер — Кобзони.

* Уривок з гуморески «Легідна влача».

**ТОРГУВАЛИСЬ,
ПІДКРІПЛЯЛИСЬ
ТА ЩЕ Й ЛІКУВАЛИСЬ**

Нема дурних!

Купивши пляшку коньяку
В крамниці «Бакалія»,
Звернувся чемно покупець
До продавця Мусія:
— Скажіть, чому це ви мені
Під носа ткнули пляшку?
Ану, візьміть її назад,
Закутайте в бумажку.
Так можна настрої зпсувать
На цілий день людині.
Усюди ж пишуть: продавці
Всміхатися повинні.
Мусій скривився: — От чудаки!
Не на таких нарвався.
Він, помімаєш, п'є коньяк,
А я щоб улюбався...

Ревнива жінка

— Голова уже облазить,
А ти іще й досі
Вгледити дівку — і трясешся,
Наче на морозі, —
Дорікає чоловіку
Жінка у крамниці. —
І сьогодні ти не зводив
Ока з продавщиці.
Продавщиця повернулась,
Щоб відрізати масла,
А ти витріщивсь на неї,
Мов баран на ясла.
Чоловік говорить: — Годі,
Я тебе благаю.
Та я ж оцю продавщицю,
Як п'ять пальців, знаю.
Спробуй тільки відвернутись
На якусь хвилину,
Вона тобі моментально
Зважить половину.

Красна ціна

Питається дід Мусій
У тітки Федори:
— Чом зелені на базар
Несеш помідори?
— Не біда! Такі, як я,
Торгувати вміють:
Як загну за них ціну,
То почервоніють.

Куряча гордість

Дві курочки молоді
Критикують півня:
— Запишався, наче він
Соколові рівня.
Б'є нас, топче, хуліган,
Не втечеш від нього.
Він же бовдуром живе
І не зна нічого.
Звідки відати йому,
Нерозумній тварі,
Скільки нині за яйце
Правлять на базарі?

Коктейль

Завітав у наш район
Містер з «Дейлі-мейлі».
— Єсть у вас такой персон,
Што любіт коктейлі?

Ми сказали:
— Єсть персон.
Звуть його Кіндратом.
Він у нас одеколон
П'є з денатуратом.

Коньяк

Піп Антоній, що ніколи
Не вживав спиртного,
Якось випив у буфеті
Коньяку міцного.

І промовив: — Безподобно!
Отрицать не можна:
Це божественний напйток,
Но ціна — безбожна.

Приманка

Листа пише стара мати:
«Здрастуй, любий сину!
І живеш ти у достатках,
І маєш машину,
В тебе дома і на службі
Стільки є мороки.
Не був ти в нас, голубчику,
Вже чотири роки.
В нас тут добре уродили
Яблука і грушки.
Ми багато засушили
Усякої сушки.
А у тебе ж кожна овоч
І фрукта з базару,
А ти ж любив ще змалечку
Попити узвару.
А ще у нас інтересна
Новина є, синку:
Ми недавно, на тім тижні,
Закололи свинку».
Подумала стара мати
І ще дописала:

«Приїдь, синку, хоч заради
Свіженького сала».

Трапляються синки такі —
Дівають правду ніде, —
Що як салом не підмажеш,
То в гості й не їде.

Вечеря

Почалась весна ясна,
Щедра, тиха, мила.
Баба ввечері у сад
Вікна відчинила.
Дід умився, сів за стіл.
Баба ставить їжу:
Глечик з кислим молоком
І картоплю свіжу.
Та картопля — як вогонь.
Дід очима блиска.
Стукнув-грюкнув і в вікно
Полетіла миска.
Він був добрий чоловік,
Та крутий на вдачу.
Страву їсти не любив
Надто вже гарячу.
Жаль картопельки старій,
Смажила ж на салі...
Спересердя вона глек
Кинула ще далі.
Дід полаятись хотів,
А тепер лиш мека:

— Ти навіщо у вікно
Викинула глека?

Баба каже: — За вікном
Ясно світять зорі.
Я й подумала, що ти
Їстимеш надворі.

Як Гаврило повечеряв

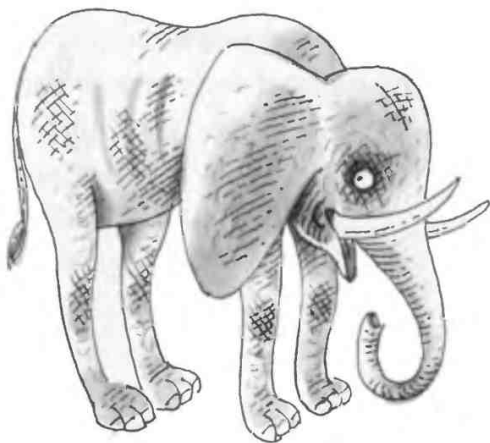
Осінь. Вечір. Жовтим листям
Тротуар покрило.
«Де б тут сісти та й поїсти?» —
Думає Гаврило.
А на розі в ресторані
Музика цигиче.
— У нас тепло, у нас гарно!
Завітайте! — кличе.
Так Гаврило й опинився
В теплім ресторані.
Сів до столу, витяг з торби
Пляшку й дві тарані.
Випив пиво, їсть тараню,
Запива водою.
Кельнер збоку поглядає,
Трясе бородою.
Підійшли офіціантки,
Повні та рум'яні.
— Їсти, — кажуть, — принесене
Ніззя в ресторані.
В ресторані замовляти
По меню годиться.

— Можна й так, — сказав Гаврило, —
А є у вас птиця?
— Яка птиця? — Та хоч рябчик.
— Рябчика немає.
— А бекаси? — В нас бекасів
Зовсім не буває.
— Що ж я можу замовляти,
Як немає птиці?
— Є у нас на кухні гуска, —
Хваляться дівиці.
— Гуска є? — зрадів Гаврило. —
Все на місце стало.
Принесіть мені пір'їну.
Щось в зубах застряло...

Слонячий раціон

Тихо бродить зоопарком
Сторож Филимон.
Там, де поруч розмістились
Бегемот і слон.
Над слоном висить табличка,
Що розповіда,
Скільки він продуктів різних
За добу з'їда:
Скільки сіна і картоплі,
Дерті, буряків,
Моркви, клюкви, солі, крейди,
Редьки й огірків.
Особливо дуже чітко
Виведено там,
Що з'їда він апельсинів
Десять кілограм.
І спитала Филимона
Дама молода:
— То він стільки апельсинів
За добу з'їда?
Ви повірите, це важко
Уявити нам.

Ну, невже він з'їсти може
Десять кілограм?
Сторож мовив:
— Слон до фруктів
Має сильну страсть.
Ого-го, він з'їсти може!
Та хто йому дасть?

Кошмарний сон

Хворий лікареві каже:
— Дурниця така:
Мені снилась, ніби з'їв я
З пір'ям гусака.
Лікар щиро співчуває
— Справді, це біда.
З перепною може снитись
Всяка юринда.
— Так то так, —
Промовив хворий, —
Все це знаю я.
А куди ж тоді поділась
Подушка моя?

Розтирання

Приплентався до лікаря

Товстенний дядило.

— Десь, — зітхає, — простудився,

Сильно прикрутило.

Отут мені, в кінці спини,

То смика. то штрика.

Лікар каже:

— Це не страшно,

Біда невелика.

І у мене від простуди

Теж таке буває.

Мені жінка хворе місце

Спиртом розтирає.

— Спирт допоможе, —

зрадів хворий, —

То штука відома!

А коли супругу вашу

Застать можна дома?

Прищ

Стогне хворий:
— Позавчора
Я заснув на сні,
А тепер нога у мене
Аж пече в коліні.
Прищ схопився під коліном,
І тому боюся:
Воспаленіє як піде,
Без ноги лишуся.

Лікар ногу обдивився,
Кожну жилку лапав,
Молоточком невеличким
По коліну ляпав.
Помив руки — в лікарів це
Звичай професійний.
— Ну, так ось... за вашу ногу —
Каже, — я спокійний.
Вам дарма уява ваша
«Ужаси» малює.
Прищ мене, сказать по-правді,
Зовсім не хвилює.

Хворий гірко посміхнувся:

— Це пойнятне діло.

І мене б не хвилювало,

Якби вам боліло.

Невроз

Не пішов чоловік
На роботу вранці.
Гріє спину й лівий бік,
Лігши на лежанці.
— Де ти там? Іди сюди! —
Кличе він дружину. —
Розтираніє зроби,
Плюгнучи на спину.
Люди кажуть: як болить
Від неврозу спина,
Помага зміїний яд...
Або женська слина.

Лікування димом

Сказав лікар недужому:

— Нехороше діло.

У вас лице, голубчику,

Зовсім пожовтіло.

На прогулянки виходьте

В скверики і парки,

А на день курити раджу

Тільки три цигарки.

Через тиждень прийшов хворий,

Лице — аж зелене.

— Болить, — каже, — від куріння

Голова у мене.

Ну нащо ви прописали

Ту страшну заразу?

Я до вашого наказу

Не курив ні разу.

Піймав облизня...

Зайшли разом до лікаря
Величава тітка
І дівулька-хохотулька,
Гарна, наче квітка.

Лікар звично окуляри
Поправля на лобі.
— Роздягайтесь, — мовить чемно
Молодій особі.

— Та не вона, а я хвора.
Це я — її мати.
— То прошу вас, — каже лікар, —
Язик показати.

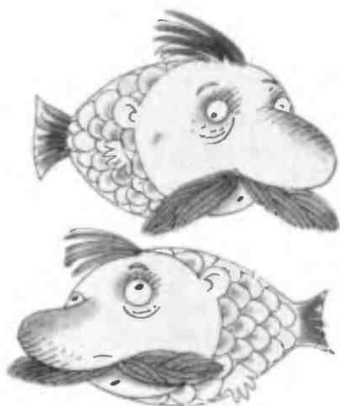
УЧЕНІЄ — СВІТ

Темнота!

Після лекції Кіндрат
Запитав Мартина:
— Що таке дегенерат?
Риба чи рослина?

— Темнота! — сказав Мартин
І махнув рукою. —
Це такий же чоловік,
Як і ми з тобою.

Ученіє — світ

Зубрить дід англійську мову,

Хоч йому вже близько ста.

З словником казки дитячі

Помалесеньку чита.

— Пліз гет май шуз мендид, бабо! —

Раз повів він мудру річ.

Баба злиться: — Що це значить?

— Постав валянки у піч.

Вранці баба діда будить:

— Гей-окей! Шурлів-мурлів!

Дід питає: — Що це значить?

— Правий валянок згорів!

Бувальщина

Весела новела

В дні воєнні незабутні

Ще й таке було.

Увірвалися фашисти

У одне село.

Комендантом став єфрейтор,

Лютий чоловік.

Знав по-нашому три слова:

Яйка, млеко, шпiк.

Раз увечері єфрейтор

Брiв не знать куди,

А під хатою сиділи

Два старі діди.

— Ач, надувся, фриць нещасний! —

Мовив дід Яким. —

Слухай, куме, як я буду

Розмовляти з ним.

— З німцем будеш розмовляти?

Із отим? — Еге ж!

— Та хіба ж ти по-німецьки

Хоч словечко втнеш?

— Ге, як треба, то я, куме,

Й по-турецьки втну.

— То давай тоді балакай,
Починай, ну-ну...

Дід схопився й заходився
Німцю козирять:

— Поцілуй мене в те місце,
На яким сидять!

Став єфрейтор та й питає
По-німецьки: — Вас?!

— Точно так! Мене — спочатку,
Потім кума раз.

Непереввершена коза

В клубі лекція збудила
Справжній інтерес.
В ній ішлося про науку,
Про її прогрес:
Як створили ми алмази
Ті, що ріжуть сталь,
Як з дешевої породи
Робиться кришталь,
Як тканини фабрикують
З різного сміття,
Як наука прикрашає
Побут і життя.

— А скажіть, — спитала баба, —
Чи зуміли б ви
Молока зробити глечик
З лантуха трави?

— Ні, — признався лектор чесно, —
В хімії у нас
Для подібних перетворень
Не настав ще час.

— Отаке! — сказала баба. —
Ходять, як тузи,
А не можуть перевершити
Простої кози.

Елегантний лектор

Лектор дуже популярний
Едуард Макуха
Придбав чеського в крамниці
Собі капелюха.
Купив також, аби мати
Вигляд молодецький,
Сорочину югославську
І костюм німецький.
Десь дістав по блату туфлі
Фінські ультрамодні.
Має він читати в клубі
Лекцію сьогодні.
Гарна лекція у нього,
Справжня тобі повість:
Про чудову українську
Легку промисловість.

Цікава бабуся

Розказував людям лектор
Про будову світу,
Про планети і про Землю
Та її орбіту.

Під кінець одна бабуся
Встала та й питає.

— Так ви кажете, що Бога
Не було й немає?

— Це доведено вже точно, —
Мовив лектор строго. —
Кругом була матерія
І більше нічого.

А бабуся кінчик хустки
Зім'яла у жмені:

— І ви всього не знаєте,
Хоч і дуже вчені.

Якщо справді матерії
Було скрізь доволі,
То чого ж Адам і Єва
Жили в раю голі?

Бог і горох

Дочитав до крапки лектор,
В зал поглянув строго:
— Все вам ясно, чи питання
Може, є у кого?

Тут бабуся й підвелася:
— Хочу запитати.
Мій вопрос торкатись буде
Нашого теляти.
З ним случилось недавно
Нехороше діло,
Як зеленого гороху
Оберемок з'їло.
Чи могли б ви роз'яснити,
Хоч воно і сором,
Чом летить усе з теляти
Під таким напором?

Лектор знизує плечима:
— Звідки ж мені знати,
Що і як там вилітає
З вашого теляти?

— Ну, тоді, — пристала баба,
Як смола, до нього, —
Як ви взнали, що немає
Господа святого?
Ви ж не тямите у тому,
Що летить з теляти,
То як же ви беретеся
Бога спровергати?!

Бобина

Десь у клубі виступав
Лектор із столиці.
Вчив людей, як піднести
Урожай пшениці.
Як з'ясована була
Істина остання,
Лектор звично запитав:
— В кого є питання?
До трибуни підійшла
Тітка Василина.
— Ви, пожалуста, скажіть,
Що це за бобина?
Взяв бобину вчений муж,
Довго роздивлявся:
От так штука, от улип...
От тобі й попався...
Витер хусточкою злак,
В рот до зуба суне,
Раз куснув, а потім ще —
Та убік як плюне!
— Що за витівки такі? —
Грім на тітку мече. —

Що ви тичете мені?
Це ж драже овече!..
Тітка дивиться в лице,
Сміх її аж трусить:
— Що то вчений чоловік!
Що не дай — розкусить...

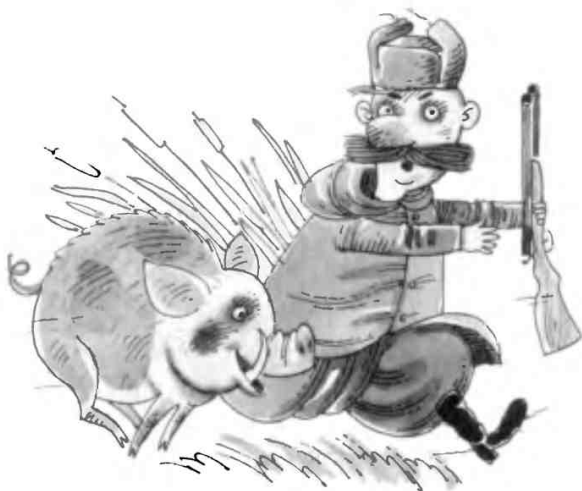
Куряча грамота

На мій погляд, це хороші
Завели порядки,
Що на курячих яєчках
Ставляться печатки:
Якого числа
Курочка знесла.

Ой купила бабусенька
Яєць два десятки.
— Звідки ж на них, — дивується, —
Взялися печатки?
А дід каже: — Не дивуйся.
Є спеціалісти,
Які можуть з печаткою
Й не туди залізити.

НЕБЕЗПЕЧНЕ ПОЛЮВАННЯ

Небезпечне полювання

Може, підем у неділю
На зайців, Іване?
— Е, на зайця полювати —
Діло то погане.
Якби піти на вовчиська
Чи на кабаняку,
Щоб набратися й самому
Страху-переляку.
— Ти зі мною наберешся
Страху без вовчиська.
Це ж я торік на охоті
Підстрелив Ониська.

Хороша прикмета

Жінка скаржиться сусідці.

Гудить чоловіка:

— Тільки й знає, що про рибу

Без кінця базіка.

Де він бродить? Може, ходить

До якоїсь Христі?

Підшукав собі, напевне,

Рибоньку в намисті.

Йде удосвіта із хати,

Ні слівця нікому,

А увечері приходить

Впорожні додому.

— Впорожні? То це ж прекрасно! —

Їй сусідка мовить. —

Ні до кого він не ходить,

Справді рибу ловить.

Троє в ямі

Затаскало на охоті
В темний ліс Абрама,
Де була якраз на вовка
Викопана яма.
Там Абрам і провалився
В прірву ту глибоку.
Роздививсь — козу побачив
У куточку збоку.
— Не біда, — собі подумав, —
Я козу заріжу
Й, доки витягнуть із ями,
Буду мати їжу.
Незабаром, на нещастя
Тій козі й Абраму,
І вовчисько здоровенний
Гепнувся у яму.
Тут відразу й зав'язалась
Неймовірна драма.
Вовк сердито подивився
На козу й Абрама.
А коза тремтить від жаху,
Аж ногами сіпа.

То заплющить очі, бідна,
То лякливо кліпа.
А Абрам козу з куточка
Тягне за віршовку:
— Що ти, — каже, — глазки строїш
Товаришу вовку?
Ти не думай, що товариш
Буде вухом хлопать.
Сам товариш краще знає,
Кого першим злопать...

Робінзон

Мій знайомий музикант,
Джазівський ударник,
Мав такого живота,
Як кормозапарник.
Він путівку роздобув
Жінці своїй хворій
Та й відправив дорогу
В кримський санаторій.
— А для мене, — говорив, —
Золота відпустка —
Добрий спінінг, коньячок
І смачна закуска.
Головне, щоб ні душі,
Головне, щоб спокій.
Підшукав він острівцець
На ріці широкій.
Взяв три пляшки коньяку,
Спінінг і підхватку
Та брезенту метрів сім,
Щоб стулить палатку.
Сів у човен надувний
Рано на світанку,

Переплив на острівець,
Підшукав ділянку,
Спорудив собі намет,
Затишний, добрячий,
У пісок зарив коньяк,
Щоб не був гарячий...
Раптом лихо! Ураган
Як ушкварить з лісу
І човен вгору підійняв
І закинув к бісу.
Сів герой наш під кущем,
Вихилив чарчину,
Облизався, посмоктав
Свіжу лопушину.
Вранці коника впіймав,
Підкріпився трішки,
З апетитом обсмоктав
Щупальця і ніжки.
Так весь час і пив коньяк
В невеличких дозах,
Гриз зелений очерет
Та кору на лозах.
Від свіженької лози
Та від очерету
Став тоненький і стрункий,
Як артист балету.

На двадцятий день труси
Він надів на палку —
Випадковий катерок
Підібрав рибалку.
Звідси висновок такий:
Щоб зігнати пузо,
Треба стати хоч на час
Робінзоном Крузо.

Черв'ячки

Мжичка сіється густа,
Сумно кряче галка.
Біля річечки сидить
З вудкою рибалка.
Мимо нього шкандиба
Тітонька знайома.
— І чого тобі, — пита, —
Не сидиться дома?
Мокрий ти увесь, як хлющ,
Холоднеча люта...
А у роті в тебе флюс,
Вся щока роздута.
А рибалка усміхнувсь,
Рот прикрив рукою:
— Це не флюс. Я черв'ячків
Грію за щокою...

Балада про цеглину

Сидів рибак над водою,
Скоцюрбивши спину
І на голову поклавши
Велику цеглину.
Мимо нього молодичка
Бігла голонога.
Зупинилась, здивувалась:
— Вперше бачу йога!
Обдивившись молодичку
За якусь хвилину,
Поклав рибак на голову
Ще одну цеглину.
Потім третю взяв і руба
Примостив на тім'я.
— Сідай, — каже, — біля мене.
Скажи своє ім'я.
Молодичка запишалась:
— Звуть мене Галина.
А навіщо вам здалася
Ще й третя цеглина?
Зняв рибак із себе цеглу,
Поклав на травицю.

— Якщо, — каже, — поцілуєш,
Взнаєш таємницю.
Повагалась молодичка
І рядочком сіла.
— Гаразд, — каже, — поцілую.
Скільки того діла...
І вже потім, обтрусивши
Кофточку й спідницю,
Попросила: — Відкривай же
Свою таємницю.
— Та яка там таємниця...
Сиджу оце зранку.
Не клює клятюща риба,
Не йде й на приманку.
Проса, каші і макухи
Витратив торбину,
А ти клюнула вже третя
На просту цеглину.

Як вовка лякати

Весела новела

Електричкою мисливці
Їдуть на качок.
Скільки можна там почути
Всяких балачок!
Літній дядько молодому
Весело кива.
Перевірим, як у тебе
Варить голова.
Їдеш ти полем без патронів
Розстріляв усе,
А тобі назустріч вовка
Сатана несе —
Що ти зробиш? — Заховаюсь
В ямі, за кущем...
— Знайде, синку, й з'їсть негайно
З шапкою й плащем.
Є одна мисливська хитрість,
Знай її і ти.
Не ховатись, а на вовка
Треба прямо йти.
Перед вовком сядь, роззуйся
І штани зніми,

І лупи по морді вовка
Мокрими штаньми.
Вовк штанів боїться мокрих
Більше, ніж вогню.
Це кажу я щиру правду,
Не якусь брехню.
Молодий не дуже вірить,
Скоса погляда.
— Добре, — каже, — якщо буде
Поблизу вода.
Чи баюра, чи калюжа,
Чи якийсь струмок.
А як ні, то що робити?
— Не журись, синок!
Доки будеш роззуватись
Та знімать штани,
Десять раз у тебе стануть
Мокрими вони.

Дичина

Як торохне із рушниці
Панько біля гарба!
А із кущів як вискочить
Налякана баба
Та як крикне: — Ти куди то
Смалиш із рушниці?
Дать би тобі, паразиту,
По здоровій пиці!
А Панько їй: — Розкричалась...
Ич, довгоязика!
Звідки знав я, що ти свійська?
А може, ти дика?

З «КУМІАДИ»

Куми-мотоциклісти

Ми із кумом по сусідству живемо.

— Давай, куме, мотоцикла купимо!

Обмивали ми покупочку два дні.

Наливали: куму — я, а кум — мені.

— Ми ж не знаєм правил руху, — каже кум.

— А навіщо, — я питаю, — в тебе ум?

Кум своєї: — Треба ж мати ще й права...

— А навіщо, — я питаю, — голова?

Я в коляску сів, а кум мій — за кермо.

Запустили. Газонули. Їдемо!

Кум півлітру із кишені витяга:

— Гуси, гуси! Трохи вип'єм? — Га-га-га!

Просто з горлечка смикнули: буль-буль-буль...

Вже не бачимо, де колесо, де руль.

— Ой машина, ти залізна! Тра-та-та!

Куди милого завезла? Красота!

Кіт із лісу на дорогу вибіга.

— Гуси, гуси! Доганяйте! — Га-га-га!

Кіт на стовп, а ми об дуба — та-ра-рах!

Я на дереві, а кум мій — на дротах.

...А тепер ми у лікарні лежимо.

Руки й ноги нам пришили — живемо.

Кум у гіпсі, я у гіпсі, лиш носи
Не замазали нам гіпсом — для краси.
Як дві лялечки, в палаті лежимо.
Манну кашу тільки ніздрями п'ємо.
Гіпс твердіє, засихає — благодать!
Можна нас, немов скульптури, виставлять.
Всім показувать, щоб кожен уявляв,
Як кататися без правил і без прав.

Куми-футболісти

Ми футбол із кумом любимо.

— Давай, куме, м'яч футбольний купимо!

Тренувалися ми з кумом аж три дні.

Бив я кумові в ворота, кум — мені.

І такого ми з ним класу досягли,

Що самі собі страшними вже були.

Тож пішли ми у команду «Урожай»

І сказали капітанові: — Приймай!..

Капітан оглянув кума і мене.

— Ось вам м'ячик. Хто сильніше фугоне? —

Кум підскочив, закричав: — Фізкультпривіт!

Та футболом капітана — у живіт!

Як водою капітана відлили,

Він сказав: — Обох приймаю. Ви — орли!

Всі були б такі в команді «Урожай»,

Ми поклали б на лопатки Уругвай,

Перу, Мексику, і Чілі, й Парагвай.

Завтра в нападі ти гратимеш, орел!

Приїздить до нас команда «Мукомел».

Гей, як вийшов же на поле «Урожай»!

Кум — дев'ятка, а я — сімка, правий край.

Кум попереду, я ззаду — біжимо.

Кум наліво, я направо — куємо.

Я в офсайді, кум на вихід подає,
Я пасую, кум шурує — штука є!
Кум обрав для себе тактику круту:
Як не влучить у коліно — б'є в п'яту.
Громові шумлять овації кругом,
Як він ріже кутові «сухим листом».
Кум від злості вже аж зуби вишкіря —
Все ніяк не костильне воротаря.
Він літає, він встигає всюди й скрізь,
Дав об штангу головою, штанга — трісь!
Повалив ворота к бісу той удар.
Б'ється в сітці, як рибина, воротар.
Тут суддя до нас зненацька як стрибне,
Ухопив за руки кума і мене:
— Годі бити! «Урожай» ваш переміг!
У противників ні рук уже, ні ніг.
Кум трясеться: — Накладу я ще й судді...
Я питаю: — А хто ж приз нам дасть тоді?
Він і так уже, сердешний, шкутильга.
В нього права не згинається нога.
А суддя весь час не зводить з нас очей,
Просить: — Братці, в мене ж четверо дітей!
Через день летіла звістка з краю в край,
Що розігнано команду «Урожай».
Хто нам скаже, що ми з кумом не орли?
Дві команди одним духом рознесли.

Куми-патрулі

Ми із кумом, їй-же богу, молодці!
В нас у кожного пов'язка на руці.
Йдемо поважно, як барони-королі:
Нас призначили сьогодні в патрулі.
Дві наради з нами в штабі провели
І сувору нам інструкцію дали:
— Як зустрінете «під мухою» когось,
То дивіться, щоб не трапилось чогось.
Будьте чемними, культурними — ну-ну!
Ви проводьте з ним роботу виховну.
Стали в темному провулку я і кум.
Чуємо пісню хуліганську, чуємо шум.
— Тру-ля-ля! — кричить на вулиці шмаркач.
Під рукою довга пляшка, як товкач.
Ми спокійно підійшли до шмаркача.
Кум легенько доторкнувся до плеча.
— Хто ви будете? — питає. — Звідкіля?
Хто дозволив вам кричати «тру-ля-ля»?
Той за пляшку та по лобі кума — брязь!
Пляшка тріснула і лягнулась у грязь.
Я кажу п'яничці строго: — П'єш, то п'єш.
А навіщо ж ти пляшки державні б'єш?
Кум он стогне, голова болить йому, —

Де вночі пірамідону я візьму? —
А п'яниця кума ліктем — під ребро!
Чую, в кума затріщало все нутро.
— Ти куди це б'єш, — питаю, — паразит?
Може, в кума в животі апендицит?
А п'янюга кума в вухо — та-ра-рах!
Аж у мене задзеленькало в вухах.
Я питаю: — Як не соромно тобі?
Кум же грає на гітарі й на трубі.
А тепер його талантові труба...
В інше місце важко вдарити хіба?
Кум мій сльози витирає кулаком,
А бухарик його ззаду — бух! — носком.
— Ти куди ото, — питаю, — б'єш, мурло?
А якби у нього око там було?! —
А ханига той безсовісний мене
Каменякою у лоб як садоне!
Кум мовчить, немов у рот набрав води.
Я гукаю: — Гей, міліція! Сюди!
Як міліція прибігла й патрулі,
Гордо з кумом ми лежали на землі.
В кума вухо і потилиця в крові,
А у мене — тільки дірка в голові.
Через місяць ми поправимось, мабуть.
Інтересно, чи медалі нам дадуть?
Ми вже згодні, щоб на двох дали одну —
За проведену роботу виховну.

Кум в ополонці

Кум в газетах начитався про «моржів»

І скупатись в ополонці захотів.

— Загартуюся на холоді як слід —

Буду жити та брикати до ста літ.

— Я боюся застудитися, — кажу.

Кум же чваниться: — Я приклад покажу.

Рано-вранці, взявши кирки і ломи,

Ополонку пробивати вийшли ми.

Дуже дружно працювали, як завжди.

За годину докопались до води.

Кум швиденько роздягнувся. — Ну, дивись!

Розігнався, посковзнувся — в воду блись!

Плечі в нору, ноги вгору — тільки ляп!

Я до нього та за ноги зразу — хап!

Тяг за ноги, тяг за руки, тяг за чуб...

Витяг кума, а він синій, наче пуп.

Посадив його, питаю: — Як вода?

— Т-тепла, — каже й зуб на зуб не попада.

Кум посидів півхвилини на льоду.

— Н-ну, — промовив, — т-ти к-купайсь,

а я п-пиду.

Т-ти за п-плечі мене т-трохи п-потруси,

Б-бо до льоду п-приморозило т-трусил...

Я узяв його за голову та смик!

— Т-ти сказився, н-ненормальний?! —

кум у крик.

Він схопився, закрутився і присів,

Бо від льоду відірвався без трусів.

Бачу, кум мій закоцюб, що аж опух.

Я узяв його, закутав у кожух

Та й поніс отак додому, як дитя,

Що не вміє ще й ходити до пуття.

Жінка плаче, діти плачуть... От біда!

Кум з кожуха, наче лялька, вигляда.

— Не ридай, — втішає жінку, — все як слід...

Проживу тепер на світі до ста літ.

Не давай мені ні хліба, ні коржа.

Поклади скоріш на піч свого «моржа»

І пали солому й дрова день і ніч.

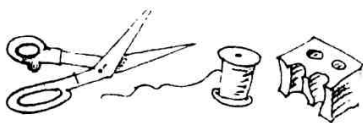
Для «моржа» найперше діло — тепла піч!

Куми-кулінари

Кум поїсти неабиякий мастак.
Йому жінка що не зварить, все не так.
Вередує: — Як з'їдаю твій обід,
Наче гирю закладаю у живіт.
Он торік я в ресторані, — каже, — був...
Ледве миску з девалієм не ковтнув.
Там таку дають підливку — смак і шик!
З нею з'їсти можна власний черевик.
Раз в неділю ми zostались без жінок:
Подались вони раненько на товчок.
Ми із кумом закурили, сидимо.
Кум наліво, я направо — плюємо.
— Не залишили нам їсти, то й нехай...
А ми зваримо вареники давай!
Налили ми в ночви свіжої води.
Півмішка муки засипали туди.
Я качалку взяв, а кум мій — макогон.
Тісто туго замісили, як гудрон.
Дріжджів кинули дві пачки — красаота!
Потім перцю і лаврового листа.
Тісто витягли на стіл ми та й січем —
Я ножакою, а кум мій — сікачем.

В казані кипить, аж піниться, вода.
Я ліплю, а кум вареники вкида.
На вусах у нього тісто, в мене — сир.
Кум по кухні походжа, як командир.
Хай живіт, — говорить, — лопне, а жінкам
Отакунького вареника не дам!
В казані вода вирує, булькотить.
Сир гарячий нам на голови летить.
Покипіло так не більше двох годин,
Бачим: збились всі вареники в один.
Ми вареник той штовхаємо до дна,
А він лізе, випирає з казана.
Кум говорить: — Ну нехай вже буде так.
Покуштуємо, яке воно на смак.
Поділили ми вареник, сидимо.
Кум виделкою, я ложкою — їмо.
Я помалу ремигаю, кум жує.
— Ну, — цікавиться, — як враження твоє?
Я показую на пальцях і стогну:
Зуби злиплись, язика не поверну.
В кума очі лізуть з лоба — не ковтне.
Просить: — Стукни по потилиці мене!
Я як двину його в шию кулаком!
Тут відразу нам полегшало обом.
Кум затявся на своєму: — А жінкам
Я однаково й понюхати не дам!

Те, що я не з'їв і кум мій не доїв,
Потаскали кабанові ми у хлів.
А кабан понюхав тісто, кашлянув,
Перекинувся в баюру і заснув.
Кум штовха його: — Пардон, мусьє кабан!
Вибачайте, я не знав, що ви — гурман.
Може, й ви вже захотіли в ресторан? —
І надів йому на голову казан.

ЖЕВЖИКИ І МУДРАГЕЛІ

Жевжик

Прибув лайнер з України
У заморські Штати,
Вийшли боси й полісмени,
Журналісти й бізнесмени
Диво оглядати.
Обдивлялися салони,
Заглядали в люки.
— Вері велл! Ол райт! — хвалили,
Потирали руки.
Тільки жевжик в окулярах
Поглядав чванливо.
Він підбіг до командира
І сказав:
— Крас-с-сиво!
Але я хотів би, містер,
Інтерв'ю узяти
І торкнутись першим ділом
Вашої зарплати.
Скільки можете костюмів
Ви таких придбати? —
Жевжик сам себе за полу
Смикає щосили:

— Отаких, як мій костюмчик,
Скільки б ви купили?

— Вибачайте, — мовив льотчик,
Глянувши на нього, —
Я ніколи не купую
Барахла такого.

Марків список

Марко гроші позичає,
Голубом туркоче,
А позичить — зволікає,
Віддавать не хоче.
Раз його один знайомий
Здибав та й питає:
— Ти коли повернеш гроші?
Рік уже минає.
Марко зсунув капелюха,
Схожого на миску.
— Зараз, — каже, — подивлюся
Чи ти є у списку.
Взяв блокнотик, подивився
І сказав ласкаво:
— Є у списку, не хвилюйся.
Віддам незабаром.
Через рік знайомий Марка
Знов зустрів у парку.
— Ти коли повернеш гроші?
Май же совість, Марку!
Хитрий Марко крутить носом,
Схожим на редиску.

— Зараз, — каже, — подивлюся,
Чи ти є у списку.
— Це ганьба! — сказав знайомий, —
Що ти за людина?
В тебе совісті лишилась
Хоч одна краплина?
Марко гордо подивився
І у боки взявся:
— Чого це ти розходився?
Що ти розкричався? —
І додав, під носа ткнувши
Ручку-самописку:
— Ще раз тьякнеш — бідний будеш:
Викреслю зі списку!

Чорна образа

— Ти чого то в зоопарку
Бився з Митрофаном?

— Бо він мене торік іще
Назвав павіаном.

— А чому ж ти йому зразу
За те не віддячив?

— Тоді я ще павіана
Живого не бачив.

Дідів каламбур

Клопочуся за пенсію, —
Каже дід Вавило. —
Ходжу уже п'ятий місяць,
Аж баки забило.
Посилають то в контори,
То у комітети.
За день, бува, обшвендяєш
По три кабанети.
— Ви, дідусю, — внучка мовить, —
Наче впали з неба.
«Кабінети», «ка-бі-нети» —
Вимовляти треба.
Дід сердито хмурить брови:
— То шкільні науки.
А там сидять здебільшого
Якраз кабанюки.

Врятований циган

Десь колись в одній артілі
Просто серед дня
Люди крику наробили:
«Циган вкрав коня!»
Посідали хлопці браві
На автомобіль,
Наздогнали конокрада,
Привезли в артіль.
Циган став серед контори
І товче одне:
— От спасибі, що догнали,
Що спасли мене.
Я й не думав, що в артілі
Є такі орли...
Хлопці сердяться: — Що мелеш?
Як же ми спасли?
— Йшов селом я, — каже циган, —
Стежечка вузька.
А на стежці кінь розлігся
І не пропуска.
Тільки-но задер я ногу,
Щоб переступить,

Кінь схопився і подався
Із усіх копит.
Так могло б кудись і в прірву
Затаскати, дурне...
От спасибі, що догнали,
Що спасли мене!

Вічна пам'ять

А ти знаєш, — Гнат питає
В родича Тимошки, —
Що у Києві на стінах
Почепили дошки:
«В цім будинку жив художник,
В цьому жив письменник...»
А ось я живу на світі,
Скромний Гнат Вареник.
Одинокий, нежонатий,
Вигнав жінку з дому
І виплачую проценти
Синові малому...
А коли засну навіки
У сирій могилі,
Чи напишуть щось на хаті
Друзі мої милі?
— Не журись, — сказав Тимошка
І утішив Гната:
— Ми напишем на фанері:
«ПРОДАЄТЬСЯ ХАТА».

Дорогий пес

Літня дама на базарі

Продає собаку.

Пес великий, довгоногий,

Схожий на чортяку.

Підійшов якийсь мужчина,

Погляда з-під шляпи,

Зазирає псові в зуби,

Маца йому лапи.

— Він, — питає, — чистокровний?

— Точно, чистокровний.

— Скільки просите за нього?

— Сорок п'ять, шановний.

— Щось ви гилите багато,

Подивіться, люба:

В нього ж ранка на коліні

І немає зуба.

— То не лихо, — каже дама, —

Що у нього вавка.

А ви спробуйте так гавкнуть,

Як він у нас гавка!

Не лишай другому ями!

І казали, і писали,
Й дзвонили кербуду:
У нас яма серед двору,
А в ній повно бруду.
І така вона глибока,
Що втопитись можна,
І широка — перескочить
Собака не кожна...
А кербуд лише кривився:
— От морока з вами!
Я вже зовсім закрутився,
Мені не до ями.

А оце в вечірню пору,
В дощову годину
Сам кербуд до того двору
Вскочив на хвилину.
Там собака на кербуда
Як стрибне з-за рогу,
Як шарпне його за полу,
Як смикне за ногу!

Сіромаха задки-задки
Поточивсь до ями
Та як ляпне у баюру —
Й потонув з ушами.
Виткнув носа із грязюки,
Чорний, як чортяка.
Тут від нього задкувати
Почала собака.
На ній дибом з переляку
Стала шерсть кудлата.
— Ну так що? — кербуд питає, —
Догавкалась, клята?

Тьотя Ася

Симпатична тьотя Ася
Так чудово збереглася,
Що й на шостому десятку
В тьоті Асі все в порядку:
Волос темний, щічки білі,
Зморщок мало, зубки цілі.
Біля рота — мушки з маком,
Гострі нігті вкриті лаком,
А повненькі білі ніжки
Прикрашають босоніжки.
Це тому, що тьотя Ася
І не мерзла, й не пеклася.
Як мороз тріщав надворі,
Тьотя грілася в конторі.
А як спека допікала,
Вентилятор запускала.
Щонеділі біля річки,
Біля теплої водички,
Парасольку розпустивши,
Щічки пудрою покривши,
Знявши плаття і сорочку,
Тьотя грілась на пісочку,

Їла з маслом курочку,
Берегла фігурочку.
Одним словом, думала
Лиш про власну шкурочку.
Ось чому так збереглася
Симпатична тьотя Ася!
Ах, як шкода, дуже шкода,
Що сувора ще природа!
Хай там сонце шпарить з неба —
Буряки ж полоти треба.
Хтось же мусить в косовицю
Віять жито і пшеницю.
Доглядати треба й свині,
Стійло чистить корівчині...
Як на сонці попечешся
Та на вітрі потовчешся,
То не будеш білих ніжок
Виставляти з босоніжок...
Обляга мене печаль.
Ах, як шкода, ох, як жаль,
Що не можна кожну тітку
На пісочку гріти влітку...

Дивні холоші

Розмовля високий дядько
З продавцем Наумом.
Потрясає перед носом
Дорогим костюмом:
— Як купляв, то ви казали:
Штука це хороша,
А тут, гляньте, одна довша
Аж на чверть холоша.
Продавець примружив око:
— Оце так холоші!
Доведеться вам за довшу
Доплатити гроші.

Купіть півня!

— Купіть півня, хазяєчки!

Купіть, мої милі!

— А чого ж він синій, бабо,

Наче у чорнилі?

— То нічого, що він синій.

Він такої масті.

Він був дуже енергійний

По курячій часті...

Гроші треба берегти

Всі дивуються з Панька:
Як придбав він дачу?
— Я уміло, — каже той, —
Грошенята трачу.
Економію завів
Строгу і практичну:
Хтось купує коньячок,
Я беру «Столичну».
Хтось купує шоколад,
Я купую пончик.
Хтось сідає у літак,
Я — в твердий вагончик.
Інший їде на курорт
Разом із сім'єю.
Я — з дружиною удвох,
Та й то не з своєю...

Дурне поїхало в турне

Як вернувся з-за кордону

Едуард Мурло,

Так його і розкрутило,

Так і повело.

Де не ходить, балабонить:

— Там не те, що в нас!

За три роки за кордоном

Був я вісім раз.

Там в крамницях не почувеш,

Що чогось нема.

Кличуть, просять, закликають,

Тягнуть обома.

Та коли ж усе в крамницях

Буде так і в нас?..

І спитав його сердито

Слюсар Опанас:

— А ти знаєш, що потрібно,

Щоб усе було?

— Ні, не знаю! — огризнувся

Едуард Мурло.

— Тинятися менше треба

По всяких турне.

Особливо в тому разі,

Якщо ти — дурне...

Пилип у Римі

Не доводилось Пилипу
Бувать далі Криму,
А недавно взяв путівку
І махнув до Риму.
Оглядаючи музеї
Й різні колізеї,
Він загавився й відбився
Від групи своєї.
«Зайду, дума, в ресторанчик».
Ледве сів за столик,
А вже кельнер біля нього
Крутиться, соколик.
Пилип меню розглядає,
Кінчик носа чуха.
Не зна мови, як то кажуть,
Ні рила, ні вуха.
І сказав він: — Пардон, гарсон!
Фужер коньякессо,
Порціоні біфштексіно,
Гарнір — картоплесо.
Шугнув кельнер блискавично
У сусідні двері,

Приніс м'ясо і картоплю
Й коньяк у фужері.
Зрадів Пилип, як дитина.
— Штука непогана.
Не така вже вона й хитра,
Мова італьяна.
Береш слово, яке знаєш,
Та кінець доточиш —
І вже тобі несуть випить,
І їси, що хочеш.
Кельнер хитро посміхнувся,
Крутнув головою
І звернувся до Пилипа
Мовою такою:
— Ві би елі дуля с маком,
А не картоплеси,
Єслі б не бил мой бабúшка
Родом із Одеси...

Старий друг

В ресторанчику Пилипів
Ювілей справляли.
Панько й Сидір ювіляра
Гаряче вітали.
А, вертаючись додому,
Сидір мовив тихо:
— Третій день уже грипую,
Привалилось лихо.
І навіщо я поперся
На бенкет Пилипа?
Тридцять років ненавиджу
Злого цього типа.
— А чого ж ти цілувався
За столом з Пилипом?
— Хотів його, паразита,
Заразити грипом.

ЗЯТІ, ТЕЩІ І СУСІДИ

Дві сусідки

Розмовляють дві сусідки,
Стара й молода.
— Що у вас там за людина
Город огляда?
Друга каже: — Схаменіться!
Знайшли, що питать.
Де ви бачите людину?
То ж ходить мій зять.

Тещині штучки

— Що це коїться у тебе
В сім'ї, чоловіче?
Кажуть, теща вже грибами
Отруїлась двічі.
Ви повинні з харчуванням
Взятися за розум.

— Так у мене ж теща хвора,
Страждає склерозом.
Через це вона з грибами
Штучки й викидає:
Приготує їх для мене,
А сама з'їдає.

Дача

Мій знайомий десь за містом
Взяв землі шматочок,
Збудував із дикту хатку,
Посадив садочок.
Він сусідам гордо мовить:
— Маю, братці, дачу!
А та дача дуже схожа
На будку собачу.

Звукоізоляція

Поселились Федько й Катря
В новому будинку.
Ставлять меблі, почепили
На стіні картинку.
Раптом чують тріск і скрегіт
У вечірній тиші.
Катря вдарила в долоні:
— Вже шкребуться миші...
Звідкіля ж вони так рано? —
Дивиться на Федьку.
А той каже: — То не миші.
То сусід їсть редьку.

У квартирі комунальній

Ще не всі живуть окремо.
Є й такі квартири:
Одна кухня, одна ванна,
А сімей — чотири.
Якось, вставши серед ночі,
Молодичка Ася
Зачинилася у ванній,
Швидко роздяглася.
Раптом глянула на двері
І очам не вірить:
Через дірочку маленьку
Хтось на неї зирить.
Ася юбкою прикрилась,
Двері відчинила
І уздріла двох сусідів —
Федора й Вавила.
Та як крикне: — Як не сором?!
Хворі ви чи п'яні —
Чи не бачили ви жінки
У такому стані?
А Вавило: — Тихо, дєтка!
Не туди ти хилиш.
Ми дивились, чийм милом
Ти себе намилиш.

**КУРОРТНИКИ.
ПАСАЖИРИ.
ІНОПЛАНЕТЯНИ**

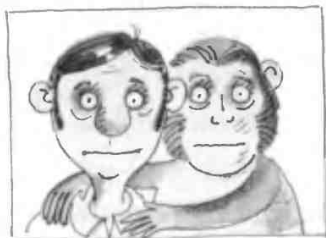

Лист від кума з города Сухума

Прийми привіт, кумасенько,
Від рідного кума
Із кавказького курорту
Поблизі Сухума!
Був я вчора в питомнику,
Здешнім зоопарку.
Там із мене місний майстер
Цокнув фотокартку.
Те, що в мене за плечима —
То не просто сітка,
А велика загорожа —
Шимпанзяча клітка.
Я на фоті получився
Разом з шимпанзою.
Не наплутай: я спереді,
Шимпанза — за мною.
Підкралося, кляте стерво,
Й надурняк знялося,
А мені платити гроші
За обох прийшлося.
Знялось воно та й змілося.
Що із нього взяти?

Воно ж босе й зовсім голе,
Живе без зарплати.
Я відрізав би цю мавпу,
Так ні в яким разі
Ніхто ж мені не повірить,
Що був на Кавказі.
На цих строках прощай, кума,
Та бувай щаслива!
Жінці фото не показуй,
Бо вона ревнива.
Лети, лети, мій листок,
Із Кавказу на восток.
Остаюсь навіки кум,
З уваженієм —

НАУМ.

Прощання

Їде жінка лікуватись
Від зайвого жиру.
Чоловіка залишає
Стерегти квартиру.
А він її виряджає
На той світ неначе:
Обніма біля вагону
І мало не плаче.
Сіла жінка. Рушив поїзд,
Набира розгону.
А чоловік за вагоном
Біжить по перону.

— Не лізь, — кричить, —
на глибоке!

Не перегрівайся!
Не їж м'яса! Не їж торта!
Більш не поправляйся!
Особливо бійся торта!
Слідкуй за собою! —
Задивився та як хряпне
Об стовп головою!

Чухнув лоба, сів та й каже:
— Щоб ти там згоріла!
Щоб ти з моря не вилізла!
Щоб ти чорта з'їла!

Невдалий приклад

Повернулась жінка з Криму
У свої краї.
На пероні зустрічає
Чоловік її.
Чмокнув раз у ліву щічку
І стоїть, як пан.
— Та візьми ж ти, — каже жінка, —
В мене чемодан!
І чого не обнімаєш?
Став, як каланча.
Подивись он, як мужчина
Жінку зустріча:
Обнімає, пригортає,
Мов не бачив вік...
— То невдалий в тебе приклад, —
Мовив чоловік. —
Він її не зустрічає,
А випроваджа.
А по-друге, я їх знаю:
Жінка то — чужа.

Гарна жінка у Мартина

У Мартина жінка гарна,
Ще й молодша вдвічі.
Раз вона йому сказала,
Дивлячись у вічі
І поклавши кучеряву
На плече голівку:
— Купи мені, Мартиночку,
На курорт путівку.
Мартин губу закопилів
І сказав суворо:
— Та ти ж знаєш, що відпустка
У мене не скоро.
Такі речі, їй же богу,
Аж слухати чудно.
Тобі ж буде там без мене
І скучно, і нудно.
— А я, — каже йому жінка, —
Щоб нудьгу розвіять,
Буду сидіть біля моря
І про тебе мріять.
Мартин її приголубив:
— Ох ти ж, моя зоре!
Сиди краще біля мене
І думай про море.

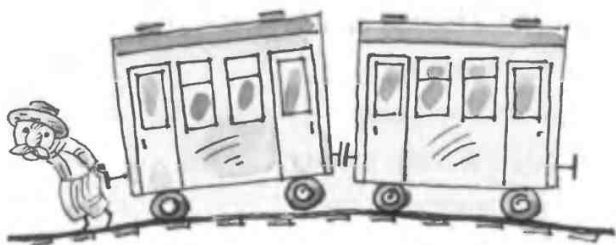
Голуб'ята

В санаторії зустрілись
Сидір і Варвара.
Покохались, полюбились,
Як голубів пара.
Він підтоптаний добряче,
А вона — ще дівка.
В нього лисина, а в неї
В кучерях голівка.
Він шептав їй: — Не боюся
Ні людей, ні суду.
До кінця тебе, Варюсю,
Я кохати буду.
А вона аж умлівала,
Дивлячись на нього.
— До кінця любити будеш?
Тобто до якого?
Він, як голуб до голубки,
припадав до дівки:
— Ясно, серце, до якого...
До кінця путівки!

Чого нема — того нема

Дідок сусідці підморгнув,
А та стоїть регочеться:
— У вас, я бачу, потяг є,
До молодичок хочеться.

Дідок скривився жартома:
— Моя ти чорнобрива,
Ще потяг є, але нема...
— Чого, дідусику, нема?
— Нема локомотива.

Чого жінці шкода

Жінка з клунком увійшла
У вагон трамваю,
Запитала

— Можна тут?

І присіла скраю.

Пишна дама, вся в шовках,

Зразу в крик, у лайку:

— Что ти трьощся об рукав?

Убері фуфайку!

Лезет с клунками сюда.

Ето что за мода?

Жінка каже: — Дуже жаль.

Дуже, дуже шкода.

Дама сердиться, кипить

Ще й перекривляє:

— «Шкода, шкода», а чого,

То й сама не знає.

— Як не знаю? — жінка їй. —

Шкода мені шовку,

Що закутали таке

В гарну упаковку.

Покаталися

Дир-дир-дир...
— Привіт, дружок!
Не боїшся тряски?
Мотоциклом покатаю,
Залазь до коляски.

Покаталися. Спинились.
Дружок дружка смика:
— Посміхнись! Чого у тебе
Кисла така пика?

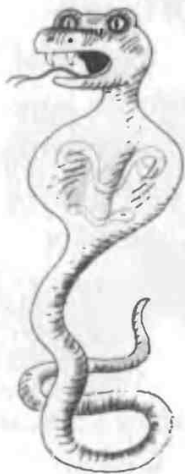
Той скривився, спину чуха.
Ну тебе до трясці!
Засмієшся, як у тебе
Дна нема в колясці...

Змія

Народний жарт

З чемоданом до вагону
Увійшов Кузьма.
Пасажирів як набито,
Вільних місць нема.
Посміхнувся Кузьма лукаво
І сказав: — Ну-ну!
Місце буде, я їм зараз
Штучку устругну. —
Тут він раптом як підскочить:
— Мат-тінко моя!
Стережіться! З чемодана
Випала змія!
Он туди вона полізла!
Он у той куток.
Відійди, скоріше ноги
Підбери, браток!
Пасажирів наче вітром
Видуло з купе,
А Кузьма заліз на лавку,
Вклався та й хропе.
Вранці встав, гукає басом:
— Де там провідник?

Не проїхали ми часом
Станцію Ташлик?
А знадвору чути голос:
— Що варнячиш там?
Тут змію одна роззява
Затаскала нам.
А ти мелеш там спросоння
Про якийсь Ташлик.
Нас учора відчепили
Й затягли в тупик...

Важка торба

В сірій ватянці дідок
Вліз у електричку.
Під рукою він тримав
Торбу невеличку.
Почепивши свій багаж
На гачок червоний,
Він на лавочку присів,
Стомлений і сонний.
Раптом торба тільки — бух!
Впала на підлогу.
Поїзд гаркнув і спинивсь.
Підняли тривогу.
Залізничники кільцем
Діда оточили.
— Ви, — питають, — на стоп-кран
Торбу почепили?
Ви ж дорослий чоловік,
Думали б потроху.
Слава Богу, живете
В атомну епоху.
Дід підвівся і сказав:
— Що балакать з вами?

Ви ж не бачите отих,
Що сидять з мішками.
А мені отут під ніс
Тичете епоху,
Що вагон вам поламав
Торбою гороху.

Коза у мішку

Клим з Максимом на вокзалі

Сіли у трамвай.

Клим бурчить:

— Куди не ступиш —

Гроші викидай.

Це ж за двох велику суму

Мусимо платить.

Я ж не сам клепаю гроші,

Щоб отак смітить.

І шепнув Максиму тихо:

— В тебе є матрас.

Дай я в ньому заховаюсь,

Пересиджу час.

Як причепиться кондуктор,

Ти скажи: «Везу

У матрасі продавати

На базар козу».

Через дві чи три зупинки

Підбіга дідок,

За плече Максима смика:

— Покажіть квиток.

Перевірів та й питає:
— А мішок це ваш?
Ви повинні три квіточки
Взяти за багаж.
Клим з матраца виткнув носа:
— Менше там бузи!
Хто ж дере три шкури зразу
З одної кози?

Як підвела Марка у дорозі чарка

Їхав Марко пасажирським
З Києва додому
З капітаном міліцейським
У купе одному.
Перед сном він випив склянку,
Звісно, не водиці,
І, як парубок моторний,
Гукнув провідниці:
— Розбуди у П'ятихатках!
Та дивись, чорнява,
Капітан лежить ліворуч,
Я лягаю справа.
Прийшла Марка провідниця
Уночі будити,
А він, сонний, тільки мимрить:
— Відчепись! Іди ти...
Провідниця доторкнулась
Віником до п'ятки
Та як крикне: — Одягайся!
Уже П'ятихатки!
Марко швидко одягнувся
В темному вагоні.

Блискавично опинився
На пустім пероні.
До вокзалу вбіг прожогом
(Дощ періщив сильно),
Перед дзеркалом спинився,
Придивився пильно...
І спустилася на очі
Пелена туманна:
Перед ним стояв мужчина
В формі капітана.
Захитався п'яний Марко
І сказав: — Холера!
Замість мене розбудила
Міліціонера.

ЄДИНИЙ ВИХІД

Ревізор перевіряє
Квитки у вагоні.
Під вікном сидить бабуся,
Спершись на долоні.
Задрімала, похиливши
Голову в куточок.
— Куди їдете, бабуся?
Покажіть квиточок.
Подивився, хмурить брови:
— Як ви це зуміли?
Ви, шановна громадянко,
Не в свій поїзд сіли.
— Ні, я їду, куди треба.
На Донбас, додому.
— У вас квиток в простий поїзд,
А ви у швидкому.
— Що ж, — відказує бабуся, —
Вже діватись ніде.
Піди скажи машиністу,
Хай тихіше їде.

Пришелець

Сам начальник міліції
Прибув із району.
Зібрав людей по тривозі
Біля стадіону
І на повному серйозі
Мовив:

— Громадяни!

Появилися над нами
Інопланетяни.
Нам відомо: серед ночі
Проти понеділка
Пролетіла над районом
З космосу тарілка.
Тут вона, звичайно, може
На дорозі сісти,
А пришельцям доведеться
У кущі залізти.
Із сучасної науки
Нам відомі факти,
Що вступати небезпечно
З ними у контакти.

Треба тихо кашлянути,
Щоб не налякати,
Не питати: хто ти, звідки,
А себе назвати.

Хтось із гурту обізвався:

— Пане капітане,

А які вони собою,

Інопланетяни?

Відповів на це начальник

Ясно й без заминки:

— Це такі собі дрібненькі

Миршаві людинки.

Невеличкі, півметрові.

Витріщені очі.

Головешка зовсім лиса,

Як у поторочі...

— Юринда, — махнув рукою

Риболов Микола. —

Тут вони не приземляться

Нізащо й ніколи!

Ну, уявимо — тарілка

Сіла при дорозі,

А пришельцям де ховатись?

Що, у верболозі?..

А коли повечоріло,
Він узяв лопату
І направився до ставу
Черв'яків копати.
Підійшов до верболозу,
Відхилив гілляку
І ураз холодним потом
Вмився з переляку.
Бо побачив щось надуте,
Лисе і банькате,
Невеличке, півметрове —
І став белькотати:
— Я Микола, я Микола..
Лопати-копати...
Я Микола, я Микола...
Копати-лопати...

А пришелець відвернувся
І зачюпав носом:
— Ти — Микола,
А я — Федька,
Страдаю поносом...

Перші космонавти

Цей нехитрий жарт народний
Пережив віки.
Сіль із Криму далекого
Везли чумаки.
Сірий порох на дорозі,
А на возі — сіль,
А у пісні про чаєчку
Темна туга й біль.
Сіло сонце.
Вийшов місяць.
Зорі зацвіли.
Покотило полем хвилі
Сірої імлі.
Задній віз відстав від валки,
Жалібно рипить.
В передку синок дримає,
Ззаду батько спить.
Помаленьку-потихеньку
Йшли собі воли
Та й у річку невеличку
Воза затягли.

Першим батько глипнув оком,
З подиву заляк:
Що воно за чудасія?
Що воно за знак?
Вгору глянув — сяє місяць
І Чумацький Шлях.
Вниз поглянув — зорі, зорі,
Аж мигтять в очах.
Підхопився, будить сина,
Вражений украй:
— Ми заїхали на небо!
Синку, уставай!

Тарас Бульба у Києві

В темну нічку-петрівочку
Сон мені приснився,
Що славетний Тарас Бульба
В Києві з'явився.
Іде козак Хрещатиком,
Іде, бадьориться.
— Яка ж у вас, — каже, — гарна
Та пишна столиця!
Хотів би я поїздити,
На все подивиться,
Якби дали ту карету,
Що без коней мчиться.
Ой не ходив козак славний
Вчитися до бурси,
А закінчив у столиці
Любительські курси.
Міліція за успіхи
Шоферу Тарасу
Дала права любителя
Найвищого класу.
Гукнув козак: — Не хочу я
Ні «Волги», ні «ЗІЛа»!

Дайте мені «Запорожця» —
То буде до діла.
Дали йому «Запорожця».
Смикнув він дверцята
Та й спробував дужі плечі
В кабінку пропхати.
Як не бився, не мостився —
Не пуска залізо.
Хотів спину просунути —
І спина не лізе.
Ой сів славний запорожець
Верхи на машину
Та й заспівав нову пісню,
А не старовинну:
— Спасибі ж вам, сини мої,
За добрую ласку,
Що назвали «Запорожцем»
Дитячу коляску!

Нервовий пасажир

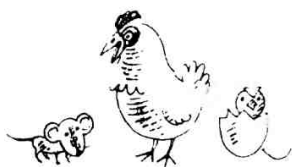
Пасажир лягає спати
Й каже провідниці:
— Збудіть мене на станції
Глибокі Криниці.
В мене нерви не в порядку,
То ви пам'ятайте:
Як вставати не захочу,
За ноги стягайте.
Якщо буду відбиватись,
Навіть в зуби двину,
То покличте на підмогу
Якогось мужчину.
Тягніть мене до виходу
І випхніть у спину.
Коли сильно розісплюся —
Не всі в мене дома.
Не забудьте, що полиця
Моя тридцять сьома.
Прокинувся пасажир той,
Як стало світати.
— Де, — гукає, — провідниця?
Де бісова мати?

Чому мене не збудила?
Не зна свого діла?
Як почула провідниця,
Мало не зомліла.
— Це ж ми, — каже, — на станції
Глибокі Криниці
Стягли гуртом чоловіка
З іншої полиці.
Він пручався, відбивався,
За сідці чіплявся...
До самого семафора
За поїздом гнався.

Давній жарт

Підмостивши під щоку
Шапку й рукавиці,
У вагоні дядько спав
На вузькій полиці.
Раптом поїзд загарчав
І спинився в полі.
Із полиці дядько — бух!
Опинився долі.
Встав з підлоги, у вікно
Пильно подивився.
— От так гепнувся! — сказав. —
Аж состав спинився...

ДІДУСІ Й БАБУСІ

Огірочки

Дід умер. Попа бабуся
В хату запросила.
Сама сіла біля діда
Та й заголосила:
— Ой склав же ти свої ручки,
Заплющив ти очки,
А ти ж любив огірочки,
Любив огірочки.
А ти ж любив огірочки
До чарки й до їжі.
А ти ж любив огірочки
Солоні і свіжі...
Роздуваючи кадило
В темному куточку,
Піп скривився: — Намолола
Арештантів бочку.
«Огірочки, огірочки...
Уже, може, досить?»
Баба глянула на нього
Та як заголосить:
— Ой, батюшко ріднесенький,
Що ж мені казати?»

Ой, батюшко святесенький,
Як же примовляти?
Ой, батюшко вусатенький,
Як же голосити?
Ой, батюшко пузатенький,
Про що ж говорити?
Піп на неї як гарикне,
Як з пустої бочки:
— Годі, бабо! Краще ляпай
Знов про огірочки.

Неправдива історія

— У журналі, — каже дід, —
Пишуть люди вчені,
Що умер Наполеон
На Святій Олені.

Баба сердиться: — Таке
Й не писали б краще.
Звідкіля ж воно святе,
Як воно гуляще?

Святий музей

Двісті літ стояла церква
Та й музеєм стала,
Щоб публіка по квіточках
Її оглядала.

Зайшла баба до музею.

Цілує ікони,

Відважує на всі боки

Низенькі поклони.

Біля виходу картину

Вгледіла велику

Й давай на ній цілувати

Бородату пику.

А ізбоку хтось промовив:

— Це вже бабі кришка...

Кого ж то ви цілуєте?

То ж Распутін Гришка!

Баба швидко повернулась,

Глянула лукаво:

— А ти мені не указуй,

Бо я маю право.

Тепер уже таке врем'я

Свободне настало,

Що цілує хто де хоче

І кого попало.

Прогноз погоди

Рада була радесенька
Бабуся Федора,
Як їй радіо у хату
Провели учора.
Увечері репродуктор
Сказав громогласно:
— Завтра опадів не буде,
Сухо буде, ясно...
Баба вранці підхопилась,
Вийшла на подвір'я
І розклала на ряднині,
Щоб сушилось, пір'я.
Сонце встало, як умите.
Йде все вище й вище.
Раптом дощ як уперіщить,
Вітер як засвище!
Підхопило пір'я з двору
Й потаскало вгору.
Це як громом оглушило
Стареньку Федору.
— А казало ж: без опадів,
А казало ж: сухо...

Взяла вона репродуктор,
Як kota за вухо,
Прив'язала до ломаки
Й вистромила з хати:
— Мокни ж і ти, окаянний,
Щоб знав, як брехати!

Гулящий предок

Про Біблію розмовляють
Старенькі міщанки.
— Мабуть, Адам був єдиним,
Хто не мав коханки.
Не було умов належних
Тоді для гуляки:
Кругом жили шимпанзяки
Та всякі макаки.
Не міг же він за коханку
Мати шимпанзянку...
Друга каже: — Мав напевне,
Бо коли не мав би,
Не повірили б, що люди
Походять від мавпи.
Нині в кожному народі
Є порода всяка:
В одних була мати Єва,
А в інших — макака...

Мученики

У неділю в церкві Божій
Читав отець Сава:
— Аврам родив Ісаака,
Ісаак — Ісава...
А бабуся богомільна
Заломила пальці:
— Які ж були роботящі
Ті святі страждальці!
І Біблію написали,
І Богу годили,
І з жінками не возились,
А самі родили...

Хвилина й пилина

З перського гумору

Запитала колись Бога

Лукава людина:

— Що для тебе мільйон років?

— Як одна хвилина.

— Що для тебе пуд золота?

— Як одна пилина.

— То подаруй мені, Боже,

Єдину пилину.

Бог ласкаво посміхнувся:

— Почекай хвилину.

ЗМІСТ

ДЕ БЕРУТЬСЯ ДІТИ

Де беруться діти	6
Сварка	7
Осо	8
Копієчка	9
Харя	10
Таткова радість	11
Буйні предки	12
Старе й мале	13
Пряник	14
Іменини	15
Лелека	16
Як дві краплі	17
Маленький дачник	18
Чудний школяр	19
Коріння й насіння	20
Небезпечний вік	21
Дивовижне слово	22
Перший лист	23
Кругла хата	24
Таємниця мозку	25
Романтики	26
Щасливий дядько	27

Батькова наука	28
Держись, Грицю	30

АРМІЯ, МІЛІЦІЯ ТА ЇХНЯ АМУНІЦІЯ

Вибрики	32
Дідові права	33
Точний портрет	34
Порушниця	35
Кадра	36
Соколик	38
Балакучий Пилип	39
Де найкраще танцювати	40
Так точно!	41
Українське військо	42
Дубова ракета	44
Великий чин	46
Чудодійний борщ	48
Пішов синок у армію	50

СТУДЕНТИ Й МОЛОДЯТА

Звідки гроші у студента	52
Сміх і сльози	53
Конкурс	54

Босий студент	56
Жених	58
Гаряча філософія	59
Мудра мати	60
Книголюбка	62
Куца Фенька	64
Сердешна Оксана	66
Новина	67
Вередливий жених	68
Медовий місяць	70
Молодіята	72
Порада	73
Ілюзія	74
Базарне кохання	75
Вибір	76
Нинішні дівчата	77
Кавалер	78
Живе придане	80

ЛЕДАРІ, П'ЯНЮГИ ТА ІНШІ ХАПУГИ

Жерар	82
Добре бути космонавтом	83
Про отця і сина	84
Скільки важить макіяж	85
Ромуальд Коробка	86

Тривожний сигнал	88
Кіндрат-акробат	89
Нічний дзвінок	90
Не спіши поперед батька	91
Після авансу	92
Тачка	94
Савине горе	95
Три сигнали	96
Лотерейка	97
Цивілізований Омелько	98
Насолода	99
Книголюб	100
Точна міра	101
Семенове собача	102
Спи спокійно	103
Недрімайло	104
Зіпсована проповідь	106

ПРО КУЛЬТУРКУ
І ХАЛТУРКУ,
СПОРТ, ЛІТЕРАТУРКУ...

Учена розмова	108
Ласкава господиня	109
Бобик	110
Увертюра	112
Чому букви різні	113

Як Кузьму провчила жінка його мила	114
Як гикав Федот	118
Про халтуру і культуру	120
Про красу і силу	124
Рекорд	128
Пісня про кохання	129
Культпохід	130
В темнім залі	131
Критика збоку	132
Трагедія	133
Гусяче перо	134
В словниках немає...	135
Автобіолірика	136
Знаки	137
Тіснота	138
Мій Пегас	139
«Коли у мене на могилі...	140

ЧОЛОВІКИ І ЖІНКИ

Дві записки	142
Чудесна бритва	143
Татків друг	144
Не вмер Данило	145
Скромність	146
Грамотна сімейка	147
Розмова	148

Гуля	149
Розлука	150
Залізне майно	151
Биточки	152
Чотири дулі	153
Дружна сімейка	154
Кучерики	155
У сусіда в новім домі	156
На суді	158
Детектор	159
На жіноче свято	160
Матильда	161
Або-або	162
Тумба	163
Зразковий муж	164
Ображена Сара	165
Сімеєчка	166
Спільний характер	167
Самооцінка	168

КУМИ І КОХАНЦІ

Нетерплячий кум	170
Стара кочерга	171
Сусідки	172
Герой	173
Шалапутний Іван	174

Морожений Жора	176
Радість	178

УКРАЇНСЬКЕ САЛО

Українське сало	180
Сумна географія	182
Дві мови	183
Застаріле прізвище	184
Турок	185
Про бідного Льову і державну мову	186
Не в своїй тарілці	188
Найвищий оратор	189
Заморські гості	190
Кухлик	192
Концерт Кобзона	194

ТОРГУВАЛИСЬ, ПІДКРІПЛЯЛИСЬ ТА ЩЕ Й ЛІКУВАЛИСЬ

Нема дурних!	196
Ревнива жінка	197
Красна ціна	198
Куряча гордість	199
Коктейль	200
Коньяк	201

Приманка	202
Вечеря	204
Як Гаврило повечеряв	206
Слонячий раціон	208
Кошмарний сон	210
Розтирання	211
Прищ	212
Невроз	214
Лікування димом	215
Піймав облизня...	216

УЧЕНІЄ — СВІТ

Темнота!	218
Ученіє — світ	219
Бувальщина	220
Неперевершена коза	222
Еlegantний лектор	224
Цікава бабуся	225
Бог і горох	226
Бобина	228
Куряча грамота	230

НЕБЕЗПЕЧНЕ ПОЛЮВАННЯ

Небезпечне полювання	232
----------------------	-----

Хороша прикмета	233
Троє в ямі	234
Робінзон	236
Черв'ячки	239
Балада про цеглину	240
Як вовка лякати (<i>весела новела</i>)	242
Дичина	244

З «КУМІАДИ»

Куми-мотоциклісти	246
Куми-футболісти	248
Куми-патрулі	250
Кум в ополонці	252
Куми-кулінари	254

ЖЕВЖИКИ І МУДРАГЕЛІ

Жевжик	258
Марків список	260
Чорна образа	262
Дідів каламбур	263
Врятований циган	264
Вічна пам'ять	266
Дорогий пес	267
Не лишай другому ями!	268

Тьотя Ася	270
Дивні холоші	272
Купіть півня!	273
Гроші треба берегти	274
Дурне поїхало в турне	275
Пилип у Римі	276
Старий друг	278

ЗЯТІ, ТЕЩІ І СУСІДИ

Дві сусідки	280
Тещині штучки	281
Дача	282
Звукоізоляція	283
У квартирі комунальній	284

КУРОРТНИКИ. ПАСАЖИРИ. ІНОПЛАНЕТЯНИ

Лист від кума з города Сухума	286
Прощання	288
Невдалий приклад	290
Гарна жінка у Мартина	291
Голуб'ята	292
Чого нема — того нема	293
Чого жінці шкода	294

Покаталися	295
Змія (народний жарт)	296
Важка торба	298
Коза у мішку	300
Як підвела Марка по дорозі чарка	302
Єдиний вихід	304
Пришелець	305
Перші космонавти	308
Тарас Бульба у Києві	310
Нервовий пасажир	312
Давній жарт	314

ДІДУСІ Й БАБУСІ

Огірочки	316
Неправдива історія	318
Святий музей	319
Прогноз погоди	320
Гулящий предок	322
Мученики	323
Хвилина й пилина	325
<i>Зміст</i>	326

і аї

ГУМОРЕСКИ

ДЛЯ ДОРОСЛИХ

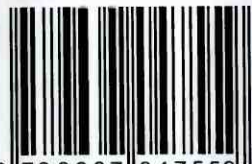
(і кілька

жменьок

дітям)

ISBN 966-7047-55-5

9 789667 047559 >